



Turkvölker

- Türken
- Aserbajdschaner
- Turkmenen
- Gagausen

Kaukasische Völker

- Tscherkessen
- Lasen
- Georgier

Indogermanische Völker

- Kurden
- Zaza
- Hemsşinli/Armenier

Semitische Völker

- Araber
- Aramäer

Ethnische Zusammensetzung in der Türkei

TÜRKİYE'NİN ETNİK YAPISI & Halkımızın Kökenleri ve Gerçekler

Ali Tayyar Önder, 3. baskı, Ankara, Zirve Ofset, Mayıs 1999.

Özetleyerek derleyen: Kadircan Keskinbora

“Tarih yazmak, tarih yapmak kadar önemlidir. Eğer yazan, yapana sadık kalmazsa, değişmiş olan hakikat şüpheli bir şekil alır ki, beşeriyetin yolunu değiştirir. Biz daima hakikatı arayan ve onu buldukça ve bulduğumuza kani oldukça söylemeye cesaret gösteren insanlar olmalıyız.”

M.Kemal ATATÜRK

Etniklik

Genel olarak, benimsedikleri dil, din, ve sahip oldukları kültür itibariyle diğer gruplardan farklı olan gruplar etnik olarak nitelenir.

Bazı durumlarda dil ortaktır, ayırıcı nitelik dini inançtır. Etnik bir grubun pekişiminde, alt grupların tanımında önem taşıyabilen başka grup nitelikleri de mevcuttur. Örgütlenme yapısı, aşiret organizasyonu, meslek-uğraş benzerliği, dilleri soyları farklı toplulukların ortak bir kaderi paylaşmış olmalarının yarattığı dayanışma, birlik duygusu etnik grup oluşumunda rol oynayabilir.

Etnologlar, bir ülkedeki etnik grupları belirlemede, kendi amaçlarına bağlı olarak çok farklı etniklik kriterini çok farklı yaklaşımlarla kullanabilirler. Bunun sonucu olarak, farklı etnologlar, aynı ülkede çok farklı sayıda etnik grup belirleyebilirler.

Özellikle etnik gerilimin mevcut olduğu ortamlarda, etnologların grup tanımlarının dayandığı temellerin iyi değerlendirilmesi gerekir. Sadece dil esas alınarak yapılan tasnifler yetersiz, hatta kültürel kimliğin öne çıktığı durumlarda tamamen yanlıştır.

Toplumsal alanda etnik grup kimliği iki farklı bakışa bağlı olarak farklı tanımlanabilir:

a) Emik Bakış:

Emik bakış, bir grubun kendi kimliğiyle ilgili kendi tanımını, kendisini ne, kim olarak gördüğü, Emik bakış etnikliğin ölçüsü tamamen grubun kendi kabulleridir.

b) Etik Bakış:

Etik bakış, dışarıdaki bir grubun, bir başka grubu tanımlamasıdır, etik bakış, bilimsel temelden uzak, genelleme şeklinde kaba bir görüştür. Bu nedenle emik bakış gibi geçerli ölçülere dayanmaz. Örneğin, toplumun laz olarak tanımladığı halkın büyük çoğunluğu LAZ yakışmasını reddeder.

Zazalar tarih boyunca kendi kimliklerinde onurla direnmiş, ne Türklüğü ne de Kürtlüğü benimsememiş bir topluluktur. Zazaları inceleyen ciddi bütün bilim adamlarının ortak görüşü Zazaların Kürt ve Zazaca'nın Kürtçe'nin bir lehçesi olmadığı yolundadır.

Ancak Zazaların azımsanmayacak bir bölümü bugün Kürt üst kimliğini benimsemektedirler. Zazaları Kürt kimliğine iten, kendilerini kuşatan toplulukların etik bakışı ve devletin bu bakış doğrultusundaki tavrı olmuştur. Toplumsal ilişkiler Zazalara sürekli olarak Kürtlüğü empoze etmiştir.

Hatay, Mersin, Tarsus ve Adana'da yaşayan Nusayriler için de bu durum geçerlidir. Nusayriler büyük çoğunlukla öz Türk olmalarına rağmen çevre olanları Arap Uşağı olarak tanımlar. Kendileri de Türklüklerini tam olarak bilmezler.

Etnik Kimliğin Değişkenliği

Etnik kimlik pek çok nedene bağlı olarak süreç içinde değişkendir. Hunlar, Hititler, Sümerler, İskitler bugün hiçbir etnik grubu tanımlayan kimlikler değildir. Başka topluluklara karışmış olarak ırki nitelikleri bugünkü toplumlar içinde devam etmekte ise de etnik grup nitelikleri kaybolmuştur.

Bir çok öz be öz Türk unsur Kürtleşmiştir. 24 Oğuz boyundan biri olan Avşarlar ın bir bölümünün yanı sıra Döğerler, Kalaçlar, Kikiler, Türkanlar, Karakeçililer, Beydilililer Kürtleşmiştir. Karakeçilileri bugün Batı Anadolu'daki akrabalarının da çabalarıyla Türk kimliklerini yeniden keşfetmekte ve Türklüğe dönmektedirler. İbrahim Paşanın zorla Milli Aşiretine bağlayarak Kürtleştirdiği Türkanlar de kimlik değişimine bir başka örnektir.

Yazar Yaşar Kemal, 1865 Kozanoğlu başkaldırısında Diyarbakır'a sürülen 10.000 çadır Avşar Türkmen'in büyük bölümünün –alevi olmayanların tamamının- Kürtleştiklerini tespit ettiğini ve bu Kürtleşmiş Avşarlardan ağıt derlediğini belirtir.

Çağdaş Etnik Kimlik

Türkiye'deki etnik gruplarla ilgili son dönem araştırmaları göstermektedir ki, kişilerin kendilerini tanımlamalarında dil, köken gibi ölçütler büyük ölçüde anlamını yitirmiştir.

Anadil ve ikinci dil etnik grubun bilincinden çok, "köken"i açıklaması bakımından önem taşımaktadır. Etnik kimliğin esas göstergesi olan "sen kendi kabûlüne göre kimsin, duyumsadığın kimlik ne?" gibi bir sorunun cevabına bağlı genel bir tespite başvurulmamıştır.

Genelde sadece dil ölçütüne dayalı etnik tasnifler ve etnik grupların nüfuslarına ilişkin tahminler geçerli değildir. Etnik grup nüfuslarının belirlenmesinde yapılan en ciddi yanlış budur.

1993 yılında Konda A.Ş. tarafından Milliyet gazetesi için İstanbul'da 15.683 gibi büyük bir deneğe dayalı kapsamlı araştırma (yerel bir gösterge olarak dahi kabul edilse) soy, dil, etniklik ilişkisini çok açık göstermektedir. Bu kapsamlı ve önemli anket de göstermektedir ki ne anadil, ne de soy kökeni 20. yy Türkiye'sinde etnik kimlik belirlemede ağırlıklı bir etmen değildir; kültürel kimlik ön plandadır.

Ancak bu gerçek aydın kesimce bir türlü anlaşılammakta, etnik kimliğe ırkçı bir bakışla yaklaşılmakta soy, sop, biyolojik, genetik, antropolojik temele dayalı ırkçı bir tanım temel alınmaktadır.

Üst Kimlik

Üst kimlik çoğu kez yanlış tanımlanmakta ve kavram kargaşasına yol açmaktadır. Doğru tanımın iyi anlaşılabilmesi için aşağıdaki örneklerin iyi değerlendirilmesi gerekir:

i) Kendi kökenine, geleneklerine bağlı, etnik kimliğiyle onur duyan bir Çerkes, çağdaş vatandaşlık bilincinin ve toplumla bütünleşme ihtiyacının gereği olarak kendisini Türk olarak tanımlamakta hiçbir sakınca görmeyebilir. Egemen unsurun kimliğinin temsili önemini benimser. Bu durumda Türklük bu Çerkez için bir üst kimliktir.

ii) Bir başka Çerkes köken bilincine ve onuruna sahip olmakla birlikte, kuşaklardır bu topraklarda yetişmenin egemen kültürle yoğrulmanın sonucu olarak kendini Türk olarak

duyumsa-yabilir ve Türk kimliğini üstün tutabilir. Türklük bu Çerkes için artık üst kimlik değildir, asli kimliktir.

Üst kimliği tartışanların sık sık düştükleri yanlış üst kimliğin değişik algılanma düzeylerini ve kişilerin kendi tercihlerini gözardı ederek, insanlara kendi ölçüleriyle kimlik biçme yanılgıdır. Yanlış ırkçı bakışla şartlanma ve önyargıdır.

Üst kimliğin, ne azlık-çoklukla ve ne de yerli-göçmen olmakla ilgisi yoktur. Üst kimlik tamamıyla grubun kendine bakışı, egemen unsuru algılayışıyla ilgili bir tanımlamadır.

P.A. Andrews ve Türkiye’de Etnik Gruplar

Söz konusu eser siyasetçilerin, aydınların, medya mensuplarının başvurduğu bir kaynaktır. Ne yazık ki, bu eser maddi hatalar da dahil olmak üzere pek çok yanlışla dolu olduğu gibi, konuya yaklaşımı itibariyle Türkiye’nin etnik yapısını açıklamaktan uzaktır. Bu denli yanlışlarla dolu kitap maalesef temel kaynak gibi değerlendirilmektedir. [Orta-Doğu’nun etnik yapısının incelenmesiyle ilgili çalışmanın bir bölümünü oluşturan eser 1989 yılında Özgür Batı Almanya Üniversitesi tarafından 660 sayfa olarak İngilizce yayınlanmıştır. Eserin 318 sayfalık bölümü Tüzm zamanlar Yayıncılık tarafından Türkiye’de Etnik Gruplar ismiyle Türkçeye çevrilmiştir]

Eserin orijinali bir tarama olup -bizzat Peter Alford Andrews’ un de eserin giriş kısmında belirttiği gibi-, dökümanlar yetersizdir, veriler –kendi ifadesiyle- “alındıkları kaynaklar kadar güvenilir ve de etniklik üzerine olan bilginin açık olabileceği kadar açıktır”. Etnik bilgilerin kaynağı durumundaki pek çok araştırmacı ise “grup taasubu” ile tarafgirdir.

Andrews’ un sınıflandırmasında 47 gruptan 18 i öz be öz Türktürler. Bunların farklı etnik gruplar olarak gösterilmesi yanlıştır. Bu grupların soylarının Türk, dillerinin Türkçe ve dinlerinin İslam olduğunu Andres da kabul etmektedir. Bu tasnif tarzı kabul edilemez bir hatadır.

Bu kitaptaki gruplamada çok ciddi bir bilimsel yanlış, kendilerini Harun-er Reşidin oğlu Mutasım’ın Türk olan annesinin Horasanlı Türkmen kabilelerinden olarak tanımlayan Nusayri (alevi)lerin tamamının Arap olarak gruplandırılmış olmasıdır.

Tarihi veriler Nusayrielerin Türklüklerini kanıtlamıştır.

Nüfus Yoğunlukları

Andrews’ un hesabıyla Türkiye’de Türklerin oranı % 88.03 diğerlerinin oranı % 11.87 dir. Uluslar arası bilim çevrelerinin koyduğu ölçüyle bir ülkenin etnik bir mozaik olarak tanımlanabilmesi için iki şart gereklidir. Bu iki şartın birlikte sağlanması gerekir.

Bunlardan biri etnik çeşitlilik diğeri nüfus oranıdır. Egemen unsurun nüfus oranının % 65-70 olduğu bir ülke için –mozaik- tanımı, çeşit ne olursa olsun geçerli değildir. Prof.Martin Lipset için oran % 65 dir.

Uluslararası bir örnek olarak Fransa’ya bakmak yeterlidir. 1978 istatistiklerine göre Fransa’ da 17 etnik grup mevcuttur ve genel nüfus içindeki oranı % 19 dur. Bu yapıda bir

Fransa etnik bir mozaik olarak tanımlanamaz, bu zihniyete bir Fransa eleştirilmezken Türkiye'yi mozaik olarak nitelemek sadece bilimi inkar değil insafsızlıktır.

Kürtlerin incelenmesinin yoğun olduğu 1850-1930 yılları arasındaki araştırmaların pek çoğu "görevlendirilmiş" kişiler tarafından yapılmıştır. Sonradan Kürdoloji' nin babası olarak anılan V.Minorsky ile Nikitin ve Jaba, 1856 Paris Antlaşmasıyla Osmanlıların bir Avrupa ülkesi olarak tescilinin ardından, uzak denizlere inmek için yeni bir yol açma gayretinde olan Rusların Kürtlüğü araştırmak için Urmiye ve Erzurum'da görevlendirdikleri konsoloslardır.

Batı, Türklere karşı asırların mirası bir önyargıya sahiptir. Ayrıca, verileri "millî çıkarına uygun" olarak değiştirmekte veya gizlemektedir. Batılı aydın da bu toplumun, eğitimin ürünüdür ve de milli çıkarlar konusunda devleti kadar taraftır.

Türkiye'deki Etnik Grupların Büyüklükleri

a) Kürt kökenliler: 1927 yılında 1965 yılına kadar yapılmış olan genel nüfus sayımlarında anadili Kürtçe olanların sayısının genel nüfusa oranları şöyledir; 1927 % 8.7, 1950 % 8.8, 1960 % 6.7, 1965 %7.1. Kürtçe'yi ikinci dil olarak konuşanların arasında Türkler ve Araplar da bulunmaktadır. Kürt kökenli nüfusun % 8 olarak kabul edilmesi, Kürtlerin 15-20 milyon olduklarını savunan çevrelerin tepkisine yol açabilir. Hiçbir ciddi araştırmacı ya da kurum Kürt nüfusu böylesine abartılı rakamlarla ifade etmemektedir. Tespitlerde sadece dil esas alınmıştır ve bu temel bir yanıltır.

Kürt kökenli olmakla Kürt olmak farklı gerçekliklerdir. Kürt kimliğini temsil ettiğine inanılan HADEP in gerek 1995 gerekse 1999 genel seçimlerindeki oy oranı % 4.2 dir. Bu oranın tamamının Kürt kimliğinde birleştiği kabul edilse dahi, -ki mümkün değil- Türkiye deki Kürt kimlikli vatandaşlarımızın sayısı 2,5 milyonun altında kalmaktadır. Kürt kökenli nüfusun 6-7 milyon olması hiçbir şekilde Kürt kimliğini inkar için bir gerekçe teşkil etmediği gibi Kürtlüğe en ufak bir saygısızlık göstergesi olarak da algılanamaz.

b) Zazalar: 1965 nüfus sayımında "anadili" Zazaca olanlar 150.644, ikinci dili Zazaca olanlar 20.413 gösterilmiştir, nüfus oranı % 0.54 tür.

c) Araplar: 1965 genel nüfus sayımındaki Arapların nüfus oranı % 1.2 civarındadır. Nusayrilerin büyük çoğunluğu Türkçe ve Arapça olmak üzere iki dillidirler. Köken olarak Abbasi, hükümdarı Harun-er Reşid in yerine geçen oğlu Mutasım'ın Türk kökenli annesinin Horasanlı Türki kabilesinden olduklarına inanırlar. Köken olarak Nusayrilerin Türklükleri tarihi belgelerle ve bilimsel araştırmalarla kanıtlanmıştır.

d) Çerkesler: Aynı nüfus sayımında ana dili Çerkes dillerinden olanlar % 0.19, ikinci dilleri Çerkes dilleri olanlar % 0.15 olarak belirlenmiştir. Çerkesler, kendi soylarından oluşan köyler kurmuşlar ve doğal asimilasyona uzun süre direnmişlerdir. Ancak Müslüman olmaları ve kentleşmenin hızlanması ve iletişimin gelişmesi sonucu büyük ölçüde dillerine unutmuşlar ve Türk toplumuyla bütünleşmişlerdir.

e) Lazlar: Lazlığın merkezi Pazar (Rize), Arhavi, Hopa üçgeni olan küçük bir yöredir. Lazlar da aynen Çerkezler gibi Türk kimliğinin ayrılmaz bir parçası durumundadırlar.

Azınlıklar

Lozan antlaşmasıyla üç gruba “azınlık statüsü” tanımıştır: Rumların bugünkü nüfusu 10.000, Yahudilerin 25.000 civarındadır. Ermenilerin nüfusu 40-60 bin arasındadır.

SONUÇ-DEĞERLENDİRME

Etnik kimlik, özellikle bugünkü iletişim çağında soy,dil, köken gibi etmenlere, biyolojik genetik ,antropolojik değerlere, irki temele değil KÜLTÜR temeline dayalı bir grubun kendi tanımıdır. Bugün Türkiye’de aydın denilen belirli bir kesimin çağdışı ve bilim dışı bir bakışla etnik kimliği kökene dayandırma anlayışı bir anlamda ırkçılıktır. Dayatma olduğu kadar da insan haklarına saygısızlıktır. Türkiye’deki grupların nüfus tahminleri, yerli yabancı hemen hemen bütün araştırmacılarca anadil esasına göre yapılmıştır. Bu fevkalâde yanlıştır. (Ör. Anadili Lazca olanların hemen hemen tamamının tartışma konusu yapılmasına bile tahammül edemedikleri, benimsedikleri etnik kimlik Türklüktür. Keza, Arapça konuşan Mardinlilerin kendilerine Arap kimliği biçilmesini namuslarına hakaret gibi algıladıkları bilinmelidir.) İstanbul gibi kozmopolit ve Türkiye nüfusunun 1/6 sını oluşturan bir şehirde yapılan araştırma bu gerçeği doğrulayan ciddi ve kapsamlı araştırmalardan biridir. Hangi ölçütle değerlendirilirse değerlendirilsin Türkiye etnik bir mozaik değildir. Türkiye’nin etnik bir mozaik olduğunu savunmak ya cehalet, ya gaflet ya da dalalettir. Kimliğinde tereddüte düşen, kimlik direnci olmayan kişi ve toplumlar, yabancıların çıkarları yönündeki girişimlerine empozelerine açık hale gelirler. Bu hesapları bozmak için bilimsel temele dayalı milli kültür politikası oluşturulması tarihi ve zorunlu bir görevdir ve bilim Türklük konusunda Türklerin yanındadır.

TÜRKLÜK VE ANADOLU

Türkiye’nin etnik yapısını değerlendirirken bir kesim aydın ve araştırmacının iki yanışından biri bu yapıyı “mozaik” olarak nitelermeleri diğeri ise Türkleri “çok karışık” bir unsur olarak göstermeleridir. Dünyada bugün “karışık olmayan” hiçbir toplum mevcut değildir. Antropoloji bilimi bütün toplumlara uygulanabilir standart irki ölçütler ortaya koyamamıştır. Dün Roma, Hun, Hitit gibi “saf” bir soy nasıl mevcut değildi ise bugün de “saf” bir Alman, Fransız, İtalyan, Arap, İranlı mevcut değildir. Kaldı ki Türk unsurunun rastlanabilecek “en az karışık” unsur olduğu verilerle bu bölümün sonunda gösterilmiştir.

Türkler Anadolu’ya adım attıkları günden bu yana Batının en acımasız, topyekün saldırısına maruz kalmış bir millettir. Bugün de saldırı aynı acımasızlıkla sürdürülmektedir. Batı için “şark meselesi” bitmemiştir. Asırlarca adeta genetik bir nitelik olarak kuşaktan kuşağa aktarmış olan batılı, Türkiye kuşatmasını bu ülke kayıtsız şartsız denetlenebilir bir “bölge” haline getirilinceye kadar sürdürecektir. Batı, Türkiye’yi zaafa uğratacak olan PKK ise PKK’nın yanında, irtica ise irticanın yanında, diktatörlük ve diktatörlüğün çifte standartlı demokrasi ise demokrasinin yanındadır. Gerek “milli” bir kültür politikasının

bulunmayışı, gerekse eğitimin yetersizliği nedenleriyle bizler ne Türk ne de Türklük hakkında fazla bilgi sahibi değiliz.

Çin kaynakları Türklerden söz eden ilk belgeler olarak kabul edilmiştir. Çinliler doğu Hunlarından bahsederken CONG ve TIK adlı iki Türk kavmi hakkında geniş bilgi vermişlerdir. Türk sözünün Çince'deki telaffuzunun Tık (Tırk) olduğu belirlenmiştir. Tırkların ortaya çıkışı M.Ö.1582 olarak kabul edilmektedir.

G.Nemeth ve R.Rasonyi de Türklerin anayurdu olarak Orta Asya'nın batısındaki Aral gölünün kuzeyini belirlemişlerdir. Bugün artık Türklerin Orta Asya'dan çıkarak pek çok devletler kurdukları bilinmektedir. Ancak Oğuzlar Anadolu'ya en son gelen Türklerdir.

Bölgedeki Türk varlığı çok daha öncelere dayanmaktadır. Romalı yazar Pomponius Mela M.S.43 senesinde yazdığı De Situ Orbis adlı eserinde TURCAE (Türk) isimli kavimden söz etmektedir. Yine Romalı Plinius M.S.23-79 yılları arasında yazdığı Histoire Natur adlı eserinde Sarmat ırkına mensup kavimler içinde TYRCAE'leri de saymaktadır. İskitlerin M.Ö.7.y.y da Doğu Anadolu üzerinden Zagros'a kadar inip, Medleri yıkarak 28 yıl bölgede hüküm sürdükleri bilinmektedir.

M.Ö. 2350-2150 yılları arasında Mezopotamya'da büyük bir devlet kurmuş olan Akad hükümdarlarından Naram-Sin'e ait "Mücadelenin kralı" anlamında "Şartamhari metni" olarak bilinen yazılı kaynak Anadolu'daki Türk varlığı bakımından oldukça önemli bilgileri ihtiva etmektedir. Bu tarihi belgede Akad kralı Naram-Sin'e karşı 17 Anadolu kralının güçlerini birleştirerek harekete geçtikleri ancak, yenik düştükleri anlatılmaktadır. Bu 17 Anadolu kralından birisinin TURKİ kralı İlşu-Nail adındaki hükümdar olmasıdır (Bu belgedeki kayıtlar, M.Ö. ki yıllarda Asya menşeli Türk topluluklarının yurt tutmuş olduklarını göstermektedir).

Fırat nehri kıyısında Mari bölgesinde (Telle-Hararı) ortaya bir takım tabletler çıkarılmış, bunların M.Ö.4000-2000 yıllarındaki Sümer ve Babil nüfusunun bölgede hakim olduğu dönemden kalmıştır. Bu tabletlerden 13 tanesinde "TURUKKU" adlı bir kavimden bahsedilmektedir.

Sümer, Elam, Kalde, Guti, Urartu vb. toplulukların Asya menşeli olmaları hakikati yanında bir de karşımıza Türk adının değişik söylenişleri "Turki ve Turukku" isimleri çıkmaktadır.

Anadolu'nun bir diğer sakinleri de Hurriler ile Urartular idi. M.Ö.2000lerde Van gölünden Kızılırmak ve Yeşilirmak'ın Karadeniz'e döküldüğü yerlere kadar uzanan saha Hurrilerin hakimiyetinde idi. Daha sonra M.Ö.13. yüzyıllarda Van gölü çevresinde Urartu hakimiyeti görülecektir. Hurriler ile Urartular'ın dilinin Sami ve Hint Avrupa dilleriyle herhangi bir yakınlığı yoktur.

Bu açık ve kapsamlı deliller Anadolu'daki Türk varlığının M.Ö.4000 yılına kadar uzandığını düşündürmektedir.

Sümerler ve Gutilerin ırki ve dil özellikleri itibariyle tek “karşılaştırılabilir” unsurun Türkler olduğu artık kabul edilmiştir.

Antropolojik buluntular, Sümer ve Kut dilinden kalan örnekler Sümer, Kut, Elam, Hurri gibi adlarla anılan bu toplulukların bünyesine brakisefal Ural-Altay kavimlerinin bilhassa atlı-göçebe Türk unsurlarının karışmış olduğunu göstermektedir.

Önasya Tarihi uzmanlarından Fr.Hommel Sümerleri tamamı ile bir Türk kavmi olarak kabul etmekte Orta Asya’dan M.Ö.5000lerde kopan Türk gruplarının Önasya’ya geldiklerini ve Sümerleri teşkil ettiklerini ileri sürmektedir.

B.Landsberger bu karşılaştırmayı yaptıktan sonra Sümer dilinin yalnız fenomonolojik bakımından değil, aynı zamanda tarihi bakımdan bütün Asya boyunca uzayan dağlık havalide konuşulan geniş bir dil grubuna dahil olup, bu grubun bugün de varlığını sürdüren Türk dilleri olduğunu kabul etmektedir.

Osman Nedim Tuna Sümercede 165 Türkçe kelime tespit etmiş, bunların “tesadüfi benzerlik”le açıklanamayacağını, bunun matematik bakımından da mümkün olmadığını, ayrıca tespit edilen bu kelimelerin büyük çoğunlukla “benzerlik” ve “uygunluk” sözlerinden de öte gerçek anlamda Türkçe olduğunu ortaya koymuştur...

B.Landsberger, “Tarihte Türklerle en yakın münasebettar olan, hatta belki de Türklerle ayniyet gösteren kabile Kutlardır” demektedir.

Hurri ve Urartu dillerinin fonoloji, sentaks ve gramer bakımından Asya kökenli oldukları kanıtlanmıştır.

Akad kralı Naram-Sin’e karşı güçlerini birleştiren 17 Anadolu kralı arasında adı geçen TURKİ ve Fırat kıyısındaki Mari tabletlerinin 13’ünde anılan TURUKKU kavimler, HURRİLER, ACARAYLAR Anadolu’daki M.Ö.si (2000-4000) Türk yerleşiminin önemli verileri olarak değerlendirilmektedir.

M.Ö. 7. yy da Kafkasya, Hazar üzerinde inerek Doğu Anadolu’yu ele geçirip Medleri 28 yıl egemenliklerine alan Sakalar(İskit) konusunda Yrd.Doç.İlhami Durmuş doktora tezinde şu bilgileri vermektedir.

“Yaklaşık olarak M.Ö. 8. yy da tarih sahnesine çıkan ve bu tarihten M.S. 2. yy a kadar hakimiyetlerini devam ettiren İskitler, doğuda Çin seddinden batıda Tuna nehrine kadar uzanan geniş bir sahada varlıklarını biraz önce verilen rakamlardan da anlaşılacağı üzere, yaklaşık olarak 1000 yıl gibi uzunca bir zaman korumuşlardır.

Çok geniş bir sahaya yayılmış olan İskitlerin çeşitli kavimlerle münasebetleri ve onlarla mücadelelerini Pers, Asur ve Grek kaynaklarından öğreniyoruz.

Eskiden bu yana en kuvvetli nazariye olan Ural-Altay ırkı nazariyesi ve bunlar içerisinde de İskitlerin Türklüğü fikri gitgide daha fazla taraftar bulmuş ve bilim adamları çeşitli yönleriyle meseleyi değerlendirmiştir.

Fakat zaman içerisinde batı kolu olarak kabul ettiğimiz grup, diğer etnik gruplar içerisinde eriyerek kaybolmuştur.

Büyük Zap'ın Dicleye karıştığı bölgeye yakın yerlerde Siirt, Muş dolayları dahil Güneydoğuda görülen Karduların Pers yenilgisinden sonra bölgeye yerleşen Sakalar oldukları düşünülür.

Ayrıca bugün Yakut Türkleri kendilerini Saka olarak tanımlamaktadırlar. Bizanslı yazarlardan Attaliate de "İskitlerle(Sakalar) Türkler aynı ırktandır" demektedir.

Divan-ü Lügat-it Türk'te SAKA "dağ yamacı" anlamına gelir. Kahramanlığıyla ünlü KIPÇAK başbuğunun adı da SAKA' dır

Karduklar Sakaların bir kolu olarak kabul edilir. Divan-ü Lügat-it Türk'te Karduk "zemheri sıralarında su üzerinde yüzen fındık büyüklüğünde buz parçaları" olarak tanımlanmıştır.

Bugün hâlâ Anadolu'da Karduk isimli ve bu kelimedenden dönüşmüş isimleri olan bir çok binlerce yıllık yerleşim birimi mevcuttur.

Anadolu'ya ilk giren Türk devleti Hunlardır. Suriye-Irak sınırına yakın bir yerde bulunan Dura-Europos yazıtı Hunların 3. yy başlarında Kapgan, Topcak, Tarkan Bey, Kubrat ve Kurtak gibi komutanlarla Doğu Anadolu'ya indiklerini kanıtlamaktadır. Hunların ikinci Anadolu seferi ise 395'te gerçekleşmiştir. Azerbaycan üzerinden Doğu Anadolu'ya giren Hunlar Erzurum, Malatya üzerinden Çukurova'ya inmişler ve buradan Antakya, Urfa, Sur'u kuşatarak Kudüs yakınlarına kadar varmışlar, aynı yıl aynı yolla geri dönmüşlerdir. 398 yılında Hunlar aynı bölgeye bir defa daha girip çıkmışlardır. 451 yılında Azerbaycan'da Mugan'ın güneyine yerleşerek burada Balasagan isimli bir şehir kuran Akhunlar Kuzey Doğu Anadolu'ya sürekli girip çıkmışlardır. Arap kaynakları bu Akhunları "Ekrad-ı Bilasagan" olarak tanımlamışlardır. Ekrad kelimesini iki anlamdan biri "Kürtler" diğeri "konar göçerler"dir.

Bugün Anadolu'daki HUN köylerinin mevcudiyeti Hunların buralara yerleştiklerinin kanıtıdır (Elazığ-Palu, Bingöl-Solhan, Muş-merkezde Hunan, Artvin-Yusufeli de Hun Gimek).

466 yılında Avrupa Hunlarına bağlı Ağaçeri Türk boyu Azerbaycan yoluyla Doğu Anadolu'ya gelmiştir. Güçlü bir devlet kurmuş Karakoyunlular içinde önemli bir boy olarak bu Ağaçeri kavmi de mevcuttur.

Tunceli'nin Mazgirt ilçesine bağlı bir köyün ismi HAÇERİ (Ağaçeri) ve aynı ilçeye bağlı diğer iki köyden birinin adı HAÇERİ SÜFLA diğeri adı ise HAÇERİ ÜLYA' dır.

Hazar denizine adını veren ve Hazar Türk devletinin kurucularından olan Sabır Türkleri de mevcuttur.

Ermeni Tarihçisi Moisey Kagankatvasi, "Ağvan Tarihi"nde şöyle yazmıştır: "Bu topluluklar uzun saçlı, mahir ok atan kimseler olup, taştan koç, at vb. gibi heykeller yontmakta da oldukça usta idiler. İlahlarına da Khan-Tengri (Han Tanrı) derlerdi.

KÜRTLERİN KÖKENİNİ VE ÖZELLİKLE "BUGÜNKÜ TABAKASINI" ARAŞTIRANLARIN 2600-3000-4000 YIL ÖNCE TARİH SAHNESİNDEN ÇEKİLMİŞ KAVİMLERİ "KARIŞIM" UNSURLARI OLARAK ZİKREDERKEN, BU BÖLGEDEKİ "KÖKLÜ" VARLIKLARINI YÜZLERCE YIL VE BUGÜNE KADAR DA SÜRDÜRMÜŞ TÜRK UNSURU DIŞLAMALARINI ANLAMAK MÜMKÜN DEĞİLDİR. BU YAKLAŞIM ANCAK "MAKSATLI" OLARAK AÇIKLANABİLİR.

Anadolu'daki Selçuklar öncesi "Türk unsur" mevcudiyetine bir başka örnek Bizans döneminde Anadolu'ya yerleştirilmiş Türk Peçenek, Uz, Kuman, Bulgar topluluklarıdır. Roma imparatoru Roman Diogen'in 200.000 kişilik ordusunda önemli bir grup olarak Uz'lar ve Peçenekler'den bahsetmektedir. Roma ordusundaki Uz'ların ve Peçeneklerin soydaşları Türklerin tarafına geçmesi önemli bir gerçektir.

Romalıların Türk grupları Muğla, Manisa, Tarsus, Misis, Antakya, Adana, Klihya yörelerine iskan ettirdikleri de bilinmektedir.

Anadolu ve Azerbaycan'daki Arap istilaları dönemi bu bölgelere Arap ve Türk unsurların yerleştiği bir dönemdir.

Abbasiler dönemine gelindiğinde İslam-Bizans mücadelesinin kilit noktaları olan "Sugur" adı verilen "uç" vilayetler olan Adana, Misis, Maraş, Malatya, Ahlat hattı Erzurum dahil olmak üzere Arapların elindeydi.

Anadolu'da 300 yıl süren Arap-Bizans çekişmesi fevkalade önemli sonuçlar doğurmuştur:

Araplar, işgal ettikleri yörelere Arap ve Türkleri iskan etmişlerdir. Özellikle Abbasiler döneminde gönderilen ordular ve "sugur"lara yetiştirilen askerler çoğunluk olarak Türklerdir.

Esasen daha 753 yılında Emevileri yıkarken Abbasilerin dayandığı güçlerden biri Türklerdi. Bu Türklerin daha 753 yılı öncesi Irak'a geldiklerini göstermektedir. Türk askeri gücü öylesine yoğunlaşmıştır ki Abbasiler Türkler için özel bir şehir –Samarra- kurmuşlardır.

Bizans İmparatorlarından Aleksi Komnenos'un Muğla'ya, Andronikos'un Manisa'ya çok sayıda TÜRK OYMAKLARINI yerleştirdiklerini biliyoruz. Türk kollarından BULGARLARI, HAZARLARI, AVARLARI, PEÇENEKLERİ, KUMANLARI, UZLARI kesif kitleler halinde Anadolu'nun muhtelif yerlerine yerleştirdikleri de bilinen hususlardandır.

Eski tarihlerden beri Şimali Suriye ve Kilikya havalisi de gayet kesif Türkmen kitleleriyle kaplıydı. HALEP SALNAMELERİ üzerinde kıymetli araştırmalar yapan Sayın H.Fehmi Turgal da bu gerçeği ortaya koymuştur. Antakya müslümanları ile Ermenilerinin Türkçe konuştuğu hususunda bir kaydın da mevcut olduğunu görmüştür. Gerek Müslüman Türkler, gerek Gregoryen Türkler ancak Türkçe konuşabilirdi. Ana lisanlarının Türkçe olduğunu gördüğümüz bu cemaat de eski Türkmenlerin birer kalıntılarından başka bir şey değildir. Daha doğrusu Hıristiyan olmalarından dolayı, bu Türklere de Ermeni gözüyle bakılmıştır.

Prof.Dr.M.Fuat Köprülü'nün kaleminden: "Milli bir ananeye riayetle, eski SARUS ve PİRAMUS'a Türkistan'daki SEYHUN ve CEYHUN adlarını veren bunlardır. İslam sınırının bekçiliği vazifesini gören ve TARSUS'u merkez ittihaz eden İslam emirleri arasında EBU SÜLEYMAN-AL TURKİ gibi bir takım Türkler de yetişmiş, hatta içlerinde sikke bastırınlar bile olmuştur."

Türklerin bu sahadaki ESKİLİKLERİNİ ve ÇOKLUKLARINI ERMENİ TARİHÇİLERİ BİLE İNKAR EDEMİYORLAR.

Nusayri Alevilerin kendi Türk kimlikleri hakkındaki inançları Abbasi dönemi Anadolu Türkleşmesinin en açık kanıtıdır.

Nusayriiler büyük çoğunlukla kendilerine Arap denilmesini reddeder ve "Biz Harun Reşid'in (Abbasi Halifesi) oğlu Mutasım'ın Türk olan annesinin Horasan Türkmen kabilelerinden Horasan Türküyüz. Atalarımız buralara Abbasiler tarafından yerleştirildi." derler.

SELÇUKLULAR DÖNEMİ

Göktürklerden ayrılarak batıya doğru göç eden Oğuzlar 1040 Dandanakan savaşıyla Türk Gazneli Devletini yıkarak Büyük Selçuklu İmparatorluğunun temelini atmışlardır. Selçuklular bu tarihten itibaren Anadolu'ya girip çıkmışlar ve bölgeyi keşfetmişlerdir. 1071 Malazgirt zaferiyle Anadolu'ya girmişler ve ilk Selçuklu yerleşim başlamıştır. 1156 yılında Sultan Sancar'ın ölümünden sonra Anadolu Selçuklu Devleti kurulmuştur.

Selçuklular tarihte 5 grup olarak incelenir. 1.Büyük Selçuklular(Horasan Selçukluları) 2.Anadolu Selçukluları 3.Irak Selçukluları 4.Şam Selçukluları(Suriye) 5.Kirman Selçukluları 1220 li yıllardaki Moğol istilaları sonucu çok kalabalık Türk kitleler Anadolu'ya ikinci bir dalga olarak gelmişlerdir. Moğol ordularının önemli kısmı Türklerden oluşmaktaydı.

Romalıların bölgeye hakim olduğu M.Ö. 323 te Anadolu'da 6 krallık mevcuttu: Kapadokya, Bitina, Bergama, Rum, Pongus ve Kommagame. Ayrıca Sami Süryaniler ve Ari Ermeniler mevcuttu.

Özellikle Rum nüfus Anadolu'dan hızla çekilmiştir. Selçukluya sığınan azınlıklar Türklerle karışmamışlardır. Bu gerçeğin görgü tanığı Arap gezgini İbn-i Batuta'dır. İbn-i Batuta

Anadolu'da gezdiği şehir halkıyla ilgili açık bilgiler vermiştir. Ziyaret ettiği şehirlerde Türklerin, Ermenilerin, Rumların, Yahudilerinin her birinin ayrı ayrı mahallelerde oturduklarını ve Rumların az oldukları belirtmiştir. ANADOLU'DA MİLLİYET VE MİLLET MANASINDA RUMLUK YOKTUR.

Bulgular Truvalıların Grek olmadığını dillerinin bir Anadolu dili olan Luvî'ce olduğunu açıkça ortaya koymuştur.

Arap istilası bir fetih ile sonuçlanmamış Bizans ise bunları tamamen geri atamamıştı. Ülke üç yüz yıl boyunca akınlara ve karşı akınlara maruz kalmıştı. BİZANS YUKARI FIRAT TARAFLARINI BOŞALTARAK BÖLGENİN AHALİSİNİ (ki bunların hıristiyan tarikatına mensup olanı paulicienler'dir) SİSTEMLİ BİR ŞEKİLDE TRAKYA'YA SÜRÜYORDU. Daha sonra Ermeniler kalabalık bir şekilde ülkelerini terk ederken Kapadokya, Kilikya, Antakya ve Urfa taraflarına göç etmişlerdi.

14. yy a gelindiğinde Anadolu batılı gezginlerce Türkomania-Türk İli olarak tanımlanmaktadır. İsim babası ise ünlü gezgin Marco Polo'dur. Ermeni araştırmacılar da bölge için Türk İli tabirini kullanmaktaydılar. Anadolu'nun ne denli yoğun bir şekilde Türkleştiğinin en önemli kanıtları, Selçuklular ve Osmanlıların ilk dönemlerinde kurulmuş beyliklerdir:

- 1.Yukarı Fırat'ta Saltuklar**
- 2.Aşağı Fırat'ta Mengücekler**
- 3.Bitlis ve Erzen'de Dilmaçoğulları**
- 4.Van Bölgesinde Sökmenliler**
- 5.Diyarbakır'da Yınal Oğulları**
- 6.Harputta Çubukoğulları**
- 7. Doğu ve Güney-Doğu Anadolu(Harput, Malatya, D.Bakır, Harran, Halep, Mardin, Silvan'da) Artuklar**
- 8. Doğu, Güney-Doğu Anadolu ve Kafkasya ile kısmen İran'da Karakoyunlu Türkmen Devleti**
- 9.Akkoyunlu Türkmen Devleti (Karakoyunlu bölgeleri)**
- 10.Danişmend Oğulları (Bayburt, Sivas, Kayseri, Anakara, Çorum, Amasya, Tokat, Maraş, Elbistan**
- 11.İnal Oğulları (D.Bakır, Tunceli kısmen Harput)**
- 12.Çobanoğulları (Kastamonu ve çevresi)**
- 13.Çaka Bey (İzmir ve çevre adaları)**

Osmanlı'ların ilk dönemlerinden başlayarak uzun bir süre Anadolu'yu denetleyen beylikler şunlardır:

- 1.Karamanoğulları (Konya)**
- 2.İnançoğulları (Denizli)**
- 3.Saruhanoğulları (Manisa)**
- 4.Aydınoğulları (Birgi, Sultanhisar, Tire, Alaşehir, kısmen İzmir)**
- 5.Candaroğulları (Kastamonu, Sinop, Çankırı, Samsun)**

- 6.Germiyanoğulları (Kütahya)
- 7.Hamidoğulları (Antalya)
- 8.Ramazanoğulları (Çukurova)
- 9.Dulkadiroğulları (Maraş, Elbistan)
- 10.Ertene/Aratna (Sivas, Kayseri)

Türkler Oğuzlardan 700 yıl önce Hun, Ağaçeri, Sabir olarak Anadolu'ya girmişlerdir. Romalıların Uz, Peçenek, Kuman, Kıpçak, Ağaçeri, Bulgar gibi Türk unsurları Anadolu'da iskan ettikleri bilinmektedir. Türkler, Anadolu'da 13.yydan bu yana çoğunluk ve egemen unsur olagelmışlerdir. Ayrıca Türkler "çok karışık" bir unsur da değillerdir. Rumların Hıristiyan Oğuzların Müslüman olmaları karışımı engellemiştir. Farklı din grupları farklı mahallelerde oturmaktaydılar. Aleviler inançları gereği 700 yıl boyunca dışarıya kız vermemiş, dışarıdan kız almamışlardır. Türkmen kökenli Nusayrilerde 1100 yıl dışarı kız alıp vermemişlerdir. Türklerin Anadolu'daki en az karışık unsur oldukları gerçektir. Dünyada ırki anlamda saf olan hiçbir toplum yoktur. Türk halkının yaklaşık % 65i Türklük dışında ırki bir kökeni reddetmektedir. Hiç kimsenin kökeni konusundaki inancını başkasının belirlemeye hakkı olmayacağı gibi insanların tek tek kökenini belirleme imkânı da yoktur.

Türk unsurunun yaklaşık % 30-35ini oluşturan Aleviler (12-14 milyon) bütün bilim adamları ve araştırmacıların tespitleriyle öz be öz Oğuz ve Türkmen'dirler. Bunlardan Orta Anadolu Alevileri 700, Nusayriler yaklaşık 1100 yıldır Alevi aileden doğmayanı Aleviliğe almamış, grup dışı evliliğe de asla izin vermemişlerdir. Dünyanın hiçbir ülkesinde egemen unsurun böylesine önemli bir bölümü bu ölçüde saflığını korumamıştır. Oğuzlar Anadolu'ya en son gelmiş olan Türklerdir.

ŞİA,Şİİ,ALEVI

Şia; yandaşlar, yardımcıları anlamına gelir. Şii ise yandaş, taraftar anlamına gelir. Alevi kelimesi ise Ali yandaşı, Ali'ye intisabı olan anlamı taşır. Her üç kelime de "Ali yandaşlığı" anlamında özdeştir.

Şia için Ehl-i Beyt; Hz.Muhammed, Ali, Fatma, Hasan ve Hüseyin'dir. Alevi olabilmenin ilk şartı Ehl-i Beyt'i sevmek, saymak, savunmaktır.

Ebu Hanife Ali ve Ehl-i Beyt'in haklarının en önde gelen savunucularındandı. Emeviler ve Abbasiler döneminde zindanlarda işkence edilerek öldürülmesinin başlıca nedenlerinden biri onun Ehl-i Beyt sevgisidir.

Ali'nin sağlığında taraftarlarının oluşturduğu Sebeiyye fırkası, Ali'nin tanrılığını ilan edince bizzat Ali tarafından cezalandırılmıştır.

11. yy da Fatımiler Devletini kuran İsmailiyye tarikatı 7 imamlıdır ve Anadolu Aleviliğinden farkları olan bir Şii koldur. İran Şiileri Caferi mezhebindedir.

Namaz, oruç, hac, zekat gibi ibadetleri bırakmış olan, tesettürü reddeden, içkiyi haram saymayan Anadolu Alevilerine İran'ın Şii rejimi yaşama şansı dahi vermez. İran Şii'lerine göre müslümanım diyen her insan şariat kurallarına mutlaka uymak zorundadır, aksi takdirde cezalandırılır.

Anadolu Türkleştirilmesinde gönderdiği binlerce Alperenle efsaneleşmiştir.

Hacı Bektaş ve Ahmet Yesevi Sünni ya da değildirler –bu kitabın konusu dışındadır- ancak bilinen odur ki her ikisi de Türkmen'dir.

Aleviler A.Yesevi'yi sever, sayar, ulular ancak Yesevilik diye bir Alevi kolu yoktur. Humeyni İran'ında geçerli olan Caferi mezhebinin kurucusunun ise İmam Cafer olduğu bilinmektedir. Caferi mezhebi Ehl-i Beyt sevgisi ve imamet anlayışıyla ne kadar Şii'yse, namaz, oruç, hac, zekat ibadet titizliğiyle o kadar da Sünni'dir.

Türkiye Alevileri, İran'daki uygulamaları görünce dehşetle irkildiler ve Caferiliklerini sorgulamaya başladılar. Sonuç olarak Anadolu Aleviliği Caferi değildir.

Anadolu Aleviliğinin İnanç Yapısı

12 imamı benimser. İmam, tüm yanlışlardan, kusurlardan ve günahlardan arınmıştır. Toplumun dini önderidir. İlk imam Ali'dir. Sırasıyla Ali, Hasan, Hüseyin, Zeynelabidin, M.Bakır, Caferüs Sadık, Musal Kazım Musa Rıza, Takiyyil Cevat, M.Nakiyyil Hadi, Hasanul Askeri ve Muhammed Mehdi'dir.

Soyut olarak Mehdi çok büyük acılar yaşamış Alevi toplumunun özlem ve umudu, Aleviliği diri tutan simgesidir.

Aleviler namaz kılmaz, hacca gitmez, zekat vermez, oruç tutmazlar. 12 günlük Muharrem oruçları vardır. İçki Alevilerce haram kabul edilmez. Cem sadece bir toplu ibadet şekli olmayıp, suçluların toplumca yargılandığı bir meclistir.

Batını inancına göre namaz, hac, zekat, oruç gibi ibadetler zahiri anlam taşır, önemli olan Batını manadır, özdür.

Alevi inancına göre inancın 4 kapısı 10ardan 40 makamı vardır. Kapılar Şariat, Tarikat, Marifet, Hakikattir. Şariat kapısında 10 makamla ifade edilen iman, ilim, ibadetler, haramdan sakınmak, şefkat, temizlik vb. kavramlardır.

Tarikat kapısının ifade ettiği anlam özetle; talip ve mürit, saygılı olmak, nefesine hakim, toplumda saygın kişi, aşk, şevk, fakirlik üzere mutlu olmaktadır.

Marifet kapısının ifade ettiği anlam edep, sabır, yetinmek, cömertlik, utanmak, tevazu, bilim, kendini bilmek olarak özetlenebilir.

Hakikat kapısı ise alçakgönüllülük, ırk, millet ayrımı yapmamak, güvenen ve güvenilir olmak, razı olmaktır.

Alevilerin dini önderleri dedelerdir. Dedelik soydan gelir. Alevilikte en önemli kurum dünya- ahiret kardeşliği anlamındaki “musahiplik”tir. Genç evli iki aile bir birlerini Cem töreninde “musahip” tutarlar. Bu çiftler iyi kötü günlerinde her şeylerini paylaşmakla yükümlüdürler. Müsahiplerin çocukları bir birleriyle evlenemezler. Esasen Müslümanların Mekke’den Medine’ye hicretinde geliştirilen “kardeşlik” kurumunun geliştirilmiş şeklidir. Hz.Muhammed “kardeşlik” olarak Ali’yi seçmiştir.

Gönül kırmak en büyük günahdır. “Kendini bilen, Rabbini bilir” ilkesi geçerlidir. Çok eşlilik yoktur. Kadın toplumsal yaşamın her alanında erkekle eşit söz hakkına sahiptir.

“Eline, beline, diline” sahip olmak öz deyişiyle özetlenen Alevi ahlakı “düşkünlük” kurumunu yaratmıştır. “Düşkünlük” genel amacıyla bir hukuk anlayışıdır. Alevilikte suçlular Cem ayininde toplumca yargılanırlar. Namus konusu dışında “ölüm” cezası enderdir. Bir Alevinin düşkün ilan edilmesi, onun ahlakını düzeltinceye kadar, toplumca dışlanması demektir. Bu; süreli olarak selamın, alış verişin, ziyaretin kesilmesi olabileceği gibi, toplum dışına sürgün de olabilir. En büyük suçlar insan öldürmek, zina ve yoldan çıkmaktır. Kul hakkı mutlaka tazmin ettirilir.

Alevilerde bir de “Tevella” “Teberra” anlayışı mevcuttur. Ali’nin hakkını yediklerine inanılan Ömer, Ebu Bekir, Osman, Muaviye, İmam Hüseyini kerbelada işkenceyle katleden Yezid “teberra” edilirler. Bağlama kutsaldır. Bağlamasız Cem yapılmaz. Oysa bağlama Türklerin Orta Asya’dan getirdikleri milli bir sazdır.

Aleviliği Etkileyen İnançlar

Aleviliğin temeli İslam’dır. Yaşam tarzı ve töreler ise Şaman Türkmen toplumunca belirlenmiştir.

Şeriat, Tarikat, Marifet, Hakikat “kapıları” tasavvuf inancının çerçevesidir. Tasavvufta merkez insan, insan-ı kâmil olarak, Allah-insan birlikteliğidir. Bu insanın “gönlü Allah’ta, eli topluma hizmettedir.” Dolayısıyla Alevi inancında ne Yunan felsefesine ne de Hıristiyanlığa “özgü” düşünce izi yoktur.

“Eline, beline, diline” hakim olma ibaresi Hz. Ali’nin kendi eseri olan Nahc-ul Balaga’da sayısız kez tekrarlanır. Irz, zina, namusa verilen önem Ali’nin eserlerinde açıktır. El, dil, namus ilkeleri aynı kelimelerle Hz. Muhammed’in hadislerinde de yer alır. Hazret-i Muhammed’e duyulan saygı ve sevgiyi Ali’nin şahsında ifade etmektedir.

Hıristiyanlıkta “şarap”la vaftiz insanı ilk günahından arındırma aracıdır. Cem ayinlerinde sunulan “dolu” ise simge, hatta kutsal ruhlara “kurban”, “saçı” şeklindeki şaman inancının devamıdır.

Alevi Cemlerinde uyandırılan “çerağ” , “delil” de aynen şamanlıktan geçmedir. Aleviler Ali’yi “tanrısallaştırmışlar”dır.

Mehdinin kaybolması İsa’nın göğe çekilmesine benzetilir. Oysa Alevi inancında 12. imam olan Mehdi küçük yaşta kaybolmuştur, ölmemiştir. Bir gün dönüp Alevilere kurtaracak, zulme son verecektir. Aleviler asırlarca bu umutla ayakta durabilmişlerdir.

Aleviliği etkileyen akımlardan biri olarak “Hurufilik” gösterilir. Hurufilik seslere, harflere önem veren, kurucusu Fazlullah’ı mehdi, peygamber olarak tanıyan İran kökenli bir akımdır. Alevilikte insanı öne çıkaran, kutsayan inanç Hurufilikten çok önce de vardı. Kendini bilen Rabbinin bilir felsefesinin kurucusu Hz. Ali, Hacı Bektaş-ı Veliler, Mevlanalar, Yeseviler, Yunus Emreler, Suhreverdirlerdir.

Hz.Peygamber “din ahlaktır, edeptir” demiştir. Ahlak ve edep olarak Alevilik katıksız bir İslamdır. Töre ve kültür olarak ise Türkmendir.

Alevilerin Etnik Kökeni

7. ve 8. asırlarda Azerbaycan, Horasan, İran Arap Emevilerin işgaline uğramıştır. Emeviler buralarda tutunamamışlarsa da İslam bölge halklarınca tanınmıştır. Bu dönemde halkların İslam’a geçmelerini engelleyen önemli nedenlerden biri Emevilerin yabancıları hakir gören ırkçı tutumlarıdır.

1055 te Abbasileri tehdit eden Şii Büveyhoğullarına karşı halife Kaim bi Emrillah’ı Oğuz beyi Tuğrul korumuştur. Anadolu Selçuklu Devleti döneminde Şii Hasan Sabbah Batıniliği, Oğuzları uzun süre uğraştırmıştır.

753 yılında Şiadan yana tavır koyan Sünni Abbasilerin Emevileri mağlup eden komutan Ebu Müslim Horasani adında bir Türktü. Abbasiler döneminde orduda çok sayıda Türk bulunduğu ve Abbasilerin bunlar için özel bir kent (Samarra) kurdukları bilinmektedir.

Oğuzların Sünnilikle gerçek temasları kent merkezleriyle sınırlı olmak üzere 11. asırda vezir Nizamülmülk’ün kurduğu Medreseler aracılığı ile olmuştur. Sünnilik uzun asırlar kırsal kesime ulaşamamıştır.

Yine de Oğuzlar Anadolu’ya Şii olarak gelmemişlerdir. Alevilik özellikle kırsal kesim Oğuz’unun bir süreç içinde geliştirdiği ve yaygınlaştırdığı “farklı” bir Şii koludur.

Göçebe, kırsal kesim Alevilerin bu inancı benimsemeleri şunlar yüzündendir.

1.Bu kesime medrese Sünniliği ulaşamamıştır. İslam’ı yüzeysel olarak algılayan göçebe kırsal kesim Oğuzları, Alevi kuralları yaşam tarzını katı Sünni kurallardan çok daha uygun bulmuş ve kolay benimsemiştir.

2.Şamanlığın egemen olduğu töre ve gelenekleri konusunda çok katı olan bu kesim, 12. ve 13.yıllarda inanç temsilcileri olarak çok etkin olan şamani kılıklı, şaman inançlı binlerce “gezgin-aykırı dervişlerin” propagandalarından fazlasıyla etkilenmiş, onları ve ilkelerini kendine yakın bulmuştur.

3.Selçuklu devleti kırsal kesim göçer Oğuz unsura yabancılaşmıştır. Kentler tamamen Fars kültürünün etkisine girmiştir. Resmi dil Farsça’ya dönüşmüştür.

a.Tarım arazileri daralmış, yönetici-köyü-göçer çatışmaları kırsal kesimde huzuru bozmuştur.

b.Bilhassa Moğol yenilgisinden sonra merkezi yönetim kırsal kesim üzerindeki denetimi tamamen kaybetmiştir.

Gerek merkeze bir tepki olarak gerekse propaganda sonucu kendi yaşam tarzına inanç geleneğine daha uygun gelen Aleviliğe yönelmiştir.

Türkmen geleneklerinin ve hoşgörülü din anlayışının temsilcisi binlerce Yesevi dervişi Anadolu’nun Türkleştirilmesinde çok önemli rol oynamışlardır. 13. yy Hacı Bektaş Veli, Yunus Emre, Mevlana gibi dâhilerin çağıdır.

Baba İlyas Horasan’dan gelip Amasya’da yurt tutmuş, halkın çiftini süren, halk gibi yaşayan, ünü kısa sürede yayılmış bir hocadır. Baba İlyas’ın gün güne artan ünü ve müritlerinin sayısının artması Selçuklu Devletini kuşkulandırmıştır. Baba İlyas peygamberliğini ilan etmiştir. Bunun üzerine II.Keyhüsrev Baba İlyas’ı yakalamak üzere Amasya’ya kuvvet gönderir. Baba Çat köyüne sığınır. Baş müridi Türkmen Baba İshak Adıyaman’dan harekete geçer. Malatya’da Vali güçlerini yenerek Elbistan üzerinden Amasya’ya yönelir. Geldiğinde Baba İlyas öldürülmüştür. İshak güçleri Armağan Şah komutasındaki Selçuklu gücünü yener. Sivas Kayseri yönünden Selçukluları 12 kez perişan ederek Kırşehir’e geçer Malya ovasında Konya’nın kapısına dayanır. Tarihçiler olayının etnik yapısını “Türkmen Öfkesi” “Türkmen Yürüyüşü” olarak tanımlarlar. İsyen tipik bir Türkmen tarzıdır. Ancak bu ayaklanma Anadolu Selçuklu Devletinin sonunu hazırlamıştır. 3 yıl geçmeden Moğollar, yıpranmış Selçuklu ordusunu Köseadağ’da yenerler ve Selçuklu Devleti resmen sona erer.(1243)

Anadolu Aleviliğini araştıranlar bu dönemlerde ne Arap ne de Kürt ne de Zaza bir toplumdaki söz etmezler.

BİR ÇOK YÖREDEKİ ALEVİ KÜRTLERİN ASLINDA TÜRK OLDUKLARINI, EN AZINDAN BUGÜN ALEVİ KÜRTLERİN YAŞADIKLARI YERLEŞİM BİRİMLERİNİN KURUCULARININ TÜRK BOY VE OYMAKLAR OLDUĞUNU GÖSTERMEKTEDİR.

Bugün Adıyaman merkez ilçeye bağlı bir köyün eski adı Kartı’dır. (Yeni adı Ağaçkonak) Kardı, Saka Türklerinin bir kolunun adı olup, Kardular M.Ö.400 lerde bu bölgede ortaya

çıkılmışlardır. Sakallı Orta Asya'da Yomut Türklerinin bir boyunun adıdır. Altay Türklerinde de SAKAL bir oymaktır.

15. ve 16.yy belgelerinde, ayrıntıları ile bilinen Şah İsmail olayı ve Safevi tarihi incelendiğinde Kürt ya da Zaza bir gruba rastlanmaz.

Çaldıran; Türkmen Anadolu Alevileriyle, Sünni Osmanlının bir kader savaşıdır. Her iki ordunun sultanları da askerleri de Türk'tür.

Türkmenler, Safevi Devleti ve Şah İsmail

Safeviler Türk hanedanını kurup yönettiği bir Türk Devletidir. Kurucuları Anadolu'dan giden Alevi Türkmenlerdir ve kurucusu Şah İsmail Alevi bir Türk'tür.

Şah İsmail'in dedesi Şeyh Cüneyt II. Murat döneminde Anadolu'ya gelmiştir. Padişah kendisine yurtluk vermeyince Konya taraflarına gitmiş, Şii olduğu anlaşılınca Canik yöresine geçmiş, daha sonra Akkoyunlu Türk Devletinin sultanı Uzun Hasan'ın kız kardeşi ile evlenerek onun himayesine girmiştir. Şah İsmail, Haydar'ın Uzun Hasan'ın kızı Halime Begümden olma oğullarından biridir. Ve katıksız bir Türkmen'dir.

Dönemin tarihçileri Haydar müritlerini "namazı orucu terk etmiş Türkmenler" olarak tanımlarlar.

İsmail 12 yaşına geldiğinde Erzincan'dan hareket eden Türkmenler savaşa savaşa Tebriz'e kadar ilerler ve halkının çoğu Sünni olan İran tahtına İsmail'i kılıç zoruyla Şah olarak oturturlar. (1501) ve orada yerleşirler.

Kendi Devletini kuran Anadolu Alevi Türkmenleri tamamen İran Şahı İsmail'e yönelir. II. Beyazıt'a karşı ustaca bir politika yürütür. Anadolu Türkmenleri İran'a göçe başlarlar. Alevilik hızla yayılır. Amasya Valisi Şehzade Ahmet'in oğlu Murat dahi Alevi olur ve taraftarlarıyla birlikte İran'a göçer. 1510 Şahkulu ve 1512 Nur Halife Alevi başkaldırıları Osmanlıyı sarsar. Ancak olayları dikkatle izleyen Trabzon Valisi Yavuz Selim tehlikeyi görerek babası II. Beyazıt'ı tahttan indirerek tahta çıkar. Büyük bir Alevi kırımını başlatır.

Osmanlı ordusundaki yeniçerilerin "Bektaşî" ocağına bağlı olmaları nedeniyle, Şah İsmail'e karşı savaşmaktaki isteksizlikleri Yavuz Sultan Selim'in kararlı tutumu ve çabuk davranmasıyla önlenir. Çaldıran mağlubiyeti sonrası Şah İsmail ve taraftarları bir daha kendilerini toparlayamazlar. Safevi Devleti Şah İsmail'in oğlu Türkmen anadan doğma Tahmasb ve torunları tarafından yönetilir. Yine bir Türk hanedanı olan Kaçarlar tarafından yıkılır.

Safevi Devletini kuran, yöneten, Anadolu'dan destekleyen Türkmen alevilerin kimlikleri bugünkü Anadolu alevilerinin etnik kökeninin Türk olduğunu kanıtlamaya yeterlidir.

Alevi Ve Orta Asya Türk Şaman İnançları

Orta Asya Türk'ü ve Aleviliğin inanç ayniyetini kanıtlayan bu örneklerdeki inançların bir bölümü bugün hala yaşamıyor olabilir. Ancak çoğunluğu hala yaygındır, unutulmuş bir bölümü ise çok değil 40-50 yıl öncesinin Anadolu Aleviliğinde yaşamıştır:

1. Cem

Alevilerin dini töreni, ibadeti yılda birkaç kez düzenlenen Cem'dir. Cem'in "olmazsa olmaz öğeleri" tamamen şaman ayininden geçmez.

a.Cem'lere aynen şaman töreninde olduğu gibi "kadın" da katılır. Alevi Cem'lerinde "kadın" aktif ve eşit katılım unsurudur. Kadın, şaman ayininde de aynı statüye sahiptir.

b.Cem ayinlerinde "dolu" içilir. İçki hiçbir şekilde "sarhoş olmak" ya da "eğlence" amacıyla içilmez. Kutsal bir gelenektir.

c.Gerek cem gerekse şaman töreni kurbanlı olmaz. Kesimi ve pişirilip dağıtılması özel bir hizmet "makam"ıdır. Alevilerde bu makam kurbanlı olarak adlandırılır. Şamanlıkta ise kazancıdır. Kurbanın kemikleri Alevilerde ve Şamanlarda kesinlikle kırılmaz ve özel bir şekilde gömülür.

d.Alevi cemleri Şaman ayinleri gibi "saz"sız mümkün değildir. Şaman ayininde sazın karşılığı kopuzdur.

e.Şaman ayininde ateş, ocak temel öğelerden biridir. Alevi ceminde de ateş kültü mevcuttur. Çerağ ya da delil uyandırılmadan cem tamamlanamaz.

f.Gerek Alevi gerekse Şaman ayininde oyun- dans mevcuttur. Semah dönmeden cem yapılamaz.

g.Dede Cem'i mutlaka ağaç olan bir "değnek"le yönetir. Şaman da "tahta" kılıç veya ağaç değnek kullanır.

2. Kadın

Anadolu Alevilerinde de aynen Orta-Asya Türklerinde olduğu gibi kadın, çağdaş kadın-erkek eşitliği anlayışının çok ötesinde bir saygınlığa sahiptir.

3. Ocak-Eşik

Ocak ve eşik Alevilerde ve Orta Asya Türklerinde kutsaldır. Şamanlıkta eşığe saygısızlık bazı durumlarda ölüm cezasını getirecek kadar büyük bir suçtur. Bugün Aleviler Cem'e geldiklerinde önce "eşığa niyaz" ederler. Eşığa basmazlar, tahtacılar en ilkel barınağın dahi girişine hemen bir tahta eşik koyarlar.

4. Kurban

Şamanlar kurban kemiklerini kırmaz, toplar, bir torba içinde ya toprağa gömer ya da çam dalına asarlar. Kurbanın bağırsaklarını ve diğer iç organlarını da Aleviler gibi gömerler. Ayrıca gerek Şamanlıkta gerek Alevilerde kurban “tığlanır” yani kesilirken kanı saçılmaz. Kutsal kemik inancı Orta-Asya inancıdır.

5. Ülüş

Ülüş çok köklü bir Türk geleneğidir. Saygı ve statü göstergesidir. Her ne amaçla olursa olsun kesilen kurbanın en makbul kısmı en saygın kişiye, dini lidere, başkana, misafire ikram edilir. Bu ikram şekli kurbanın söz konusu olmadığı davetlerde de mevcuttur.

6. Saz

Altay-Yakut Türklerinin alkış(dua)larında, Dede Korkut hikayelerinde “kopuz” a övgüler düzülür. Kopuzsuz şaman ayini, düğün dernek olmaz. Aleviler için de saz, bağlama bir aştır. Saz, Kırgız, Özbek, Kazak, Türkmenistan toplumlarının milli çalgısıdır.

7. Tahta Kılıç

Tahta kılıç Aleviler için velilerin simgesidir. Hacı Bektaş’a Hacım Sultan’a vs. tahta kılıç kuşatılır. Tahta kılıç şamanın da önemli simgesel bir aracıdır.

8. Tavşan

Aleviler tavşanı sevmez ve yemezler. Alevilerin tavşana karşı bu tutumu da Şamanlık kalıntısı inançlarından. Şaman duası sırasında aşama aşama gök katların çıkar ve buralarda gaipten bilgi verir, geleceği okur. Şaman inancında Alevilerce kutsal olan Ay 6. gök katındadır. Alevilerde Ali ay, Hz. Muhammed güneşle tanımlanır. Şaman ayın bulunduğu 6. kata geldiğinde önüne bir tavşan çıkar, muzırlık eder, yakalanmaz, şamanı uğraştırır. Dolayısıyla Şamanlıkta da tavşan makbul bir hayvan değildir.

9. Kutsal Gök

Alevilerin arasında gök kutsal sayılır. Bazı Şaman gruplarda tanrısaldırlar. Altay Şamanlığının en büyük tanrısı Ülgen, gök tanrısıdır.

10. Kutsal Ağaç

Çok geniş olan bu konuyu birkaç örnekle özetlemek gerekirse, Aleviler için erkan değneği, tahta kılıç, tahta eşik kutsaldır.

11. Kutsal Su

Aleviler suyu kutsal sayarlar. Suyu tükürmek, işemek, eski geleneklere göre günahdır. Tunceli yöresi Alevileri su başında ant töreni yaparlar. Anlaşmazlıklar su başı toplantılarında çözülür. Sulara dilek dilenir. Şaman Türklerde de su kutsaldır. Türkler suyu kirletmeyi günah saymışlardır. Kimek, Kıpçak Türkleri İrtiş ırmağına taparlardı.

12. Kutsal Dağ

Bugün bile bazı kırsal kesimlerde her Alevi köyünün kutsal saydığı bir, iki dağ tepe vardır. Yörük Türkmen Aleviler göç sırasında Toros dağlarına kurban keserler. Edremit yöresi Alevileri Kaz dağını kutsal sayarlar. Kutsal ziyaretler tepelerdedir. Hunlar Han Yoan dağında her yıl kurban keserlerdi. Eski Türkler de Ötüken dağı kutsaldır.

13. Alkarısı

Şaman Türkler ile Alevilerin ortak inançlarından biri de alkarısı inancıdır. Hamile, doğum yapan kadına kötü bir ruhun musallat olacağına inanılır ve bazı kötülüklerini önlemek için çeşitli tedbirler alınır.

14. Alkış ve Gülbenk

Alkış şaman duasıdır. Gülbenk ise Alevilerin Cem ayinlerinde okudukları dualardır. Altay Şamanlarının alkışlarını Alevi Gülbenkleriyle karşılaştıranlar, üslup, anlatım tarzı itibariyle son derece yakın ilişkiler ortaya koymuşlardır.

15. Esrime

Alevi cemlerinde kişilerden biri vecd içinde kendinden geçip bayılır, titrer. Bu her cemde olmadığı gibi bazen cem dışında da olur. Şaman törenlerinde de şaman esrir. Bu halde gaip haberler verir.

KÜRTLER

Kürtlüğe gösterilen böylesine yoğun ilginin pek çok nedeni mevcuttur. Örneğin Ruslar, 1856 Paris antlaşmasıyla boğazlar yoluyla Akdeniz'e inme umutlarını yitirince, yeni bir yön aramışlar ve Kafkasya, Azerbaycan, Türkiye, İran, Irak yoluyla Basra Körfezi'ne ulaşmayı amaçlamışlardır. Bu yol ise tamamen Kürt nüfusun egemen olduğu bir bölgeden geçmekteydi. Bu nedenle Kürtleri araştırmak için V.Minorsky, B.Nikitin ve Jaba gibi bugün Kürdolojinin önde gelen isimleri olarak anılan kimseleri Urmiye ve Erzurum konsolosluklarına getirmişlerdir. Hiçbir planlarında tesadüfe pay bırakmamayı ve geleceği belirlemekte hazırlıklı olmayı ilke edinmiş Batılılar ise dünyanın başlıca petrol rezervi olan Orta Doğu'nun etnik yapısını en küçük ayrıntısına kadar araştırmayı ihmal edemezlerdi. Klasik bir batı stratejisi olan böl, yönet yöntemi ise bölgede Türk, Fars, Arap dışında kendi denetimlerine tabi yeni bir unsur yaratılmasını yararlı görmekteydi. Onlar da bu yeni

unsuru keşfetmekle görevlendirdikleri araştırmacıları bölgeye yığmışlardı. Kürt milliyetçileri ise duygusal yaklaşımlarla bir efsane peşine düştüler.

Bütün bu yönlendirilmiş, maksatlı, duygusal çabalar sonuçta bilimin şaşmaz, tavizsiz ilkeleri karşısında yenik düştüler ve ortaya tahmin niteliğinde varsayımları aşmayan, bir birleriyle çelişen çok sayıda farklı “tezler” çıktı. Kürtlerin kökenlerinin aydınlatılabilmesi için araştırmalarda aşağıdaki ön koşulların gözetilmesi gereklidir:

1. Bir topluluğun kökenlerini o toplumun bugün yoğun olduğu bölgede araştırmak pek çok örneğin kanıtladığı gibi her zaman geçerli bir yöntem değildir. Bugün Türklerin yoğun olduğu bölge Anadolu’dur. Ancak Türklerin kökeni binlerce kilometre uzakta, Orta Asya’dadır.

ÖNEMLİ BİR GERÇEK DE TÜRKLERİN VAR OLMADIĞI HİÇBİR COĞRAFYADA KÜRTLERİN BULUNMAMASIDIR.

2. On binlerce yıllık insanlık tarihi içinde hiç bir topluluğu tek bir ırki kökene bağlamak mümkün değildir. Özellikle Batıların kendi çıkarları nedeniyle Kürtlüğü ne yapıp edip Türklükle ilişkilendirmemek şeklinde empoze ettikleri ön-yargı bir kenara bırakılmalıdır. Bilimin göstereceği gerçek kabul edilmelidir. Kürtlerin Rus, Çin, Arap, İranlı, Hint kökenli olup olmadıkları değildir sorun, Kürtlerin sadece kim olduklarıdır. Kaldı ki Kürtlerin kökenleri konusunda SAKALIK TEZİ Türklere yakın göstermektedir. Kürt Türk kaynaşmasını belgeleyen bilimsel veriler hiçbir tezde böylesine açık değildir. İskitlerin Türk unsurun egemen olduğu bir etnik oluşum oldukları da kanıtlanmıştır.

Ve bugün, Türklerin ya da Sakaların egemen olmadığı hiçbir coğrafyada Kürdün mevcut olmadığı bilinmektedir. Bir başka deyişle Kürtler, Türk ve İskit coğrafyasının topluluklarıdır. Bu bölgede Kürtlükle ilgili zengin belgeli, açık veri mevcuttur. Bu tespitler bugünkü Kürt tabakasının Türk olduğu savını geçerli kılmaz. Ancak Macarlar, Finler de Türk kökenleri kimse tarafından inkar edilemeyen “farklı etnik gruplarıdır” ve bugün “farklı dillere” “farklı devletlere” sahiptirler. Bunu tespit edecek olan bilimdir. Ancak Kürtler Türk olmasın da ne olursa olsun gibi bilim dışı ve Batı çıkarlarını empoze bir şartlanmanın hiçbir yararı yoktur.

3. Bugün ne Hun vardır, ne Eti, ne İskit, yada Sümer, Frig, Kimmer vs. bundan 10.000 yıl sonra belki de ne Fransız, ne Alman, ne Habeş ya da Türk olacaktır.

Dolayısıyla Kürtlük hangi dönemin şartların etnik oluşumuysa o dönemin şartları çerçevesinde tanımlanmak zorundadır.

“Bugünkü” Kürt tabakası dil, coğrafya, tarih bilimlerinin bütün verileriyle açıkça kanıtlanmaktadır ki ağırlıklı olarak Türk ve Fars, Arap ve azınlık olarak yerli unsurların kaynaşmasıyla oluşmuş yeni bir kimliktir.

4. Kimlik bir duyumsama, kabul inançtır. Bugün Almanya'da anası babası Türk ya da başka kökenden işçi çocuklar ben "Almanım" demektedir. İstanbul'da yapılmış Konda A.Ş. araştırmasında anam babam Kürt diyen %7,6lık grubun yarısı ama ben Türk'üm demektedir. Şanlıurfa'daki öz be öz Oğuz Türkü Karakeçiler dillerini unutup Kürt kimliğini benimsemişlerdir.

Çağdaş bir kültür dili düzeyinde ve lehçelerinde dahi sorunları olan ortak bir dil niteliğine sahip olmamasına rağmen Kürtçe de özgün bir dildir. Kürtlüğün grup tarafından farklı algılanma düzeyleri de Kürt kimliğini inkar için gerekçe değildir.

Verilerin Yetersizliği Meselesi

Bu toplumun tarihi kökeni tartışmalı olup, bir çok etnik unsurun karışımı heterojen bir nitelik taşıdığı yaygın olarak benimsenmiş bir görüştür. Ancak köken olarak Türklüğün Kürtlükte baskın ağırlıklı unsur olduğu kesindir.

Bugüne kadar Kürtlerin kökeni konusunda Batılılarca yapılan araştırmalar yeterli verilerden yoksun, birbiriyle çelişen tezler ortaya çıkarmış, Kürtlerin çok karışık etnik unsurlardan oluşmuş heterodoks bir topluluk olduğu gerçeğini pekiştirmiştir.

Bazı konuların iyi bilinmesi gereklidir. Bunlardan birincisi; başta Rusya olmak üzere, Osmanlı coğrafyasında önemli bir topluluk oluşturan Kürtleri ayırıcı bir unsur olarak çıkarları doğrultusunda kullanmak isteyen yabancıların gayretleridir.

Ruslar, 1856 Paris antlaşmasıyla Osmanlı'nın bir Avrupa gücü olarak tescilinden ve sıcak denizlere inme umutlarını kaybettikten hemen sonra 1860da St.Petersburg Üniversitesinde bir Kürdoloji bölümü kurmuşlar, bu arada Urmiye ve Erzurum konsolosluklarına Jaba, B.Nikitin ve V.Minorsky gibi görevlileri Kürtlüğü incelemek ve araştırmak için görevlendirmişlerdir. Bunlar bugün de Kürdolojinin önde gelen isimleridir.

Rusların gerçek niyetlerinin ne olduğunu Umumi Harpte Kafkas Cephesi adlı kitabın yazarı general Maslofsky şöyle özetler: "Rusların bu uğurdaki gerçek niyet ve ülküleri Fırat boylarında Rus-Kazakları ile Mujiklerini yerleştirmek, yani buraları da Kırım ülkesi, Kuban boyları ve Karadeniz doğusu gibi Ruslaştırılarak, İskenderun ile Basra Körfezine çıkmaktı (Şükrü Seferoğlu)".

Bir başka husus ise, Batılı tezlerin sağlam verilerle desteklenen yeterli bilimsel dayanaktan yoksun oldukları ve pek çok araştırmacının da kabul ettiği gibi birer varsayım olmaktan öte bir nitelik taşımadıkları gerçeğidir.

Kürtler isimli eserin sahibi Rus B.Nikitin "Kürdistan hakkındaki bilgimiz doğubilimcilerin ölçüsüne göre ne kadar eksik olursa olsun, bu ülkenin "hava"sını vermemiz; "yaşam üslubunu" kavratmamız yine de mümkündür." (s.14) Yâni köken değil sadece "hava" ve "yaşam tarzı için" bir miktar bilgi mevcuttur.

“Demek ki Kürtlerin kökeni çok tartışmalı bir sorundur ve yukarıda özetlediklerimize oranla daha doyurucu sonuçlara varmak için bu konuda daha bir yoğun çaba gereklidir.” diyerek bu konudaki yetersizliği ortaya koyuyor.

Aynı konuda Kürdolojinin babası sayılan V.Minorsky de aynı tespitleri yapmaktadır. Bir çok tespiti ‘tahmin’ olarak değerlendiren Minorsky, İslam Ansiklopedisine yazdığı geniş Kürtler maddesinde “Bunların yaşadıkları yerler bir çok seyyah tarafından gezilmiş, Kürtleri dil tarih, etnografya v.b. tetkik eden bir çok eserler ortaya konmuş ise de umumi mahiyette bir tetkik henüz yapılmamış bulunduğu gibi esasen elde mevcut malumatın dağınık ve eksik bir mahiyet arz etmesi ve araştırmacıların kullandıkları usullerin birbirlerine uymaması böyle bir tetkiki güçleştirmektedir.”

İhsan Nuri, Kürtlerin Kökeni isimli kitabında bugün bazı kesimlerce Kürtlerin atası sayılan Medlerle – ki bu tezin geçersizliği kanıtlanmıştır – ilgili son derce dramatik bir tespitte bulunur. “Bu büyük milletin nasıl olup da tarih sahnesinden kaybolduğu, adının unutulmaya terk edildiği Şeyhnamede bile adının geçmeyişi ilginçtir. Bugün ‘Med diye bir aşiret de yoktur’ Acaba tüm Medlerin adlarını yitirmeleri ve özellikle Madistan’ın merkezinde Kürt milletinin ortaya çıkması nasıl olmuştur?!” (s.86) Türk ordusunda yüzbaşı iken 1925 isyanında maiyeti ile birlikte Şeyh Sait’e katılan İhsan Nuri, daha sonraları Ağrı isyanlarına komutanlık etmiş ve 1976 yılında kuşku bir trafik kazası sonucu İran’da ölmüş bir Kürt milliyetçisidir.

Ancak kürtlerin kökenlerinin aydınlatılması konusundaki araştırmaların başarıya ulaşamamasını veri yetersizliğine bağlamak ve bu özürde ısrar etmek bir çok yanlışın sonucudur. Bunca yoğun ve uzun çabalara rağmen Orta Doğuda, İran’da, Irak’ta veri bulunamıyorsa bulunması arzulanan verilerin hiç olmama olasılığı da mevcuttur. Oysa kürtlükle ilgili pek çok veri mevcuttur, ancak bu veriler başka bir coğrafyada asya steplerindedir. Yenisey Elegeş anıttaşında Alp Urungu ben kürt ilhamıym diye seslenmektedir.

Her etnik kimlik belirli bir dönemin belirli şartlarına bağlı olarak gelişen bir oluşumdur. Örneğin Etilik M.Ö.2000, Hunluk M.S.4-5 yüzyılın etnik kimlikleri olarak ortaya çıkmış ve bugün silinmişlerdir.

Tarafgirlik

Kürt ve Kürdofil (Kürt hayranı) bir çok araştırmacı konuya maksatlı, duygusal ve taraf olarak yaklaşmıştır. Her şeyden önce bu kavimler içinde Kürt olmadıkları kesinlikle bilinen Hitit, Asur ve Huriler dışında öz kaynak bırakan hiçbir kavim yoktur. Bunların ne dilleri, ne tarihleri, ne kültürleri,ne de sanatları hakkında yeterli bilgi mevcut değildir. Bunlar hakkında bilgiler dolaylı olarak İran ve Asur kaynaklarından elde edilmiştir.

Veriden yoksun olunması sebebiyle söz konusu kavimlerin ne bugünkü Kürtlerle ne de kendi aralarındaki akrabalarıyla ilgili bir tespit mümkün olmamıştır. Hititler ve Asurların

kimliği açıktır. Hurri dilinin ise Türkçe'ye benzer öğeler taşıdığı İ.Zeki Eyupoğlu tarafından Anadolu Uygarlıkları isimli eserde (s.62) ifade edilmiştir.

Kürtçe tahlil edildiğinde, ayrıca değineceğimiz antropolojik verilerin kanıtladığı çelişkiler ışığında Kürtlerin homojen saf bir soy olduğundan söz etmek hiçbir şekilde mümkün değildir.

Batılı araştırmacıların Kürtlerin kökenlerini aydınlatmada başarısız olmalarının tek nedeni ise Kürtlerin asli vatanlarını keşfedememiş ya da gizlemiş olmalarıdır. Asya'daki Türk coğrafyası Kürtlerin kökenlerini aydınlatacak değil kanıtlayacak verilerle doludur. Ayrıca Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da 2700 yıllık bir süreç içinde tabaka tabaka Türk yerleşimi, Türklerin bu bölgenin yerlileri sayılmaları gerçeği ve bu Türk tabakalarının Kürtlüğün oluşumunda asli unsurlar olduğu maksatlı olarak göz ardı edilmiştir.

Kürt Bölgesi, Yerleşim ve İstilalar

Bu yaklaşım ve savların iki temel yanlışı mevcuttur: birincisi Kürtlük Zagros ve çevresiyle sınırlı değildir. Horasan, Azerbaycan, Yenisey, Macaristan'da da Kürt varlığına rastlanılmaktadır. Zagros kavimlerinin bir çoğu Asya kökenlidir. Doğu ve güneydoğu ise 2700 yıl Türkleşmiştir. İkincisi sayılan kavimlerin binlerce yıllık süreç içinde karışmayıp "saf" kalmaları bilimsel örneklerin ortaya koyduğu gerçekle bağdaşmaz.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu Milat Öncesi devirden başlayarak sürekli Türk kavimlerince yurt haline getirilmiştir. Sakaları Kardular, Hunlar, Samirler-Savurlar, Hazarlar, Ağaçeriler, Kumanlar, Kıpçaklar, Abbasi Türkleri, çok sonraları beylikle yerleşik olarak Oğuzlar, Karakoyunlular, Akkoyunlular bu bölgede yerleşmiş, Türkler sürekli ve tabaka tabaka 2000 yıllık süreç içinde bölgenin "yerlilerini" oluşturmuşlardır.

Güneydoğu da dahil olmak üzere TURKİ, TURUKKU, ACARAY kavimlerinin varlığını kanıtlamıştır.

14. asra gelindiğinde bölgeyi gezen bütün batılı seyyahlar, elçiler doğu Anadolu'yu Türkomania – Türk İli – olarak tanımlamışlardır. Marco Polo bunlardan biridir. Klavio, J.Barbaro bu tanımlı kullananlardandır. 17. yüzyılda Bingöl'ü gezen Evliya Çelebi buradaki Türkmen aşiretleri saysak bir kitap olur demiştir.

Böylesine sık işgal görmüş, böylesine çok kavmin gelip geçtiği bir bölgede herhangi bir ırkın "saflığından" ve "özgün" bir uygarlıktan söz etmek mümkün değildir. Her şeye rağmen, hamuru ne denli Türklükle yoğrulmuş olursa olsun bugünkü Kürt tabakası İranlının, Arabın, yerlilerin de yer aldığı bir karışımdır. Kürtlük özgün bir etnik kimliktir ve Kürtçe bir dildir.

Hint Avrupa ve Ari Irk

Ari ırk teorisinde bugün Hint-Avrupa dillerini konuşan toplumların ortak niteliği olarak kullanılmaktadır. Buna Avrupa'nın büyük çoğunluğu, İran; Hindistan dahildir.

Ancak Maurice Duverger tezi saçmalık olarak niteler, şöyle ki;

“Adı var kendi yok bir dille tanımlanan; bu adı var, kendi yok halk topluluğunu bir çok “sözde” bilginler bir yere yerleştirmeye çalıştılar. Sonuçların birbirini tutmazlığı, bunların saçmalığını da açıkça ortaya koymaktadır (Kürt Dili ve Söylenceleri).”

Toplumların “dili” süreç içinde değişebilir. Öz be öz Türk olan Urfa Karakeçilileri bugün anadillerini unutmuşlardır ve Kürtçe konuşmaktadırlar. Dolayısıyla “dil grubu” ile “ırk grubu”nu karıştırmamak gerekir.

Kürtlerin Antropolojik Nitelikleri

B.Nikitin'in Kürtler adlı kitabının “Antropolojik Kanıtlar” bölümü şu tespitle başlamaktadır:

“Tarih ve dilbilim alanında yaptığımız bu gezi henüz bir çok noktayı karanlıkta bırakıyor ve Kürtlerin kökenleri üzerinde ‘ANCAK BAZI VARSAYIMLAR’ öne sürmemize imkan veriyorsa, ANTROPOLOJİ de bize bu konuda fazla yardımcı olmayacaktır.”

Nikitin; Kürtler konusunda araştırmalar yapmak üzere Rusların Urmiye’de konsolos olarak görevlendirdikleri bir diplomattır. Görevinin mahiyeti konuya yaklaşımını etkilemiştir. Ayrıca bir Kürdofil olarak da kabul edilir. Van Luschan’ın Nemrut ve Zemcenli yöresinde antropolojik yönden titizlikle incelediği batı Kürtleri ise büyük oranda “sarışın” ve “dolikosefal”dirler.

Luschan sonuç olarak bazı bölgelerde esmer ve brakisefal unsurların ortaya çıkmasını Türklerle, Ermenilerle ya da İranlılarla kaynaşmaya bağlar.

Van Luschan sarışın ve dolikosefal Kürtleri Cermen olarak nitelemese de bunların Avrupa'nın kuzeyinden geldiklerini varsayar. İddiasına gerekçe olarak “Kuzey Avrupa dışında hiçbir yerde şimdiye kadar mavi gözlü, sarışın dolikosefal kaynağın tespit edilmediğini” gösterir (s.49).

A.Başmakof’un belirttiğine göre, bu sarışın ve mavi gözlü “nordik” tipin önyasyaya geldiği zaman dilinin Kürtçe olmaması ve Kürtçe'nin ona, kendisini boyunduruk altına alan İrani unsurlarla temasa gelmesi sonucu zorla kabul ettirilmiş olması mümkündür.

E.Soane'nin tespitleri daha ilginçtir; “...Aralarında bir çok mavi gözlü sarışın insan vardır. (Doğu Kürtleri) Bu tipteki Kürt çocuğu İngiliz çocukları arasına bırakılsa onlardan ayırt edilemez, beyaz tenlidir... dalga dalga akan açık renk saçlar, sarkık uzun bıyıklar ve açık bir ten... sadece yüz ölçüt alınsa ve dillerinde bulunan başka kanıt da hesaba katılmasa bile

bütün bunlar ANGLASAKSON'LA KÜRDÜN AYNI KÖKENDEN OLDUĞUNU YETERİNCE KANITLAR” (Nikitin,Kürtler s.51)

Buraya kadar gözlem, tespit ve savlarını özetlediğimiz bilim adamlarının verdikleri bilgilerin ne denli çelişkili ve farklı olduğu; Kürtlerin brakisefal mi dolikosefal mi, sarışın nordik mi yoksa esmer Önasyalı mı oldukları konusunda tam bir karmaşa ve kaosun söz konusu olduğu açıkça görülmektedir.

G.Aksoy; E.Soane'nin görüşünü Nikitin'in alıntısından biraz farklı aktardıktan sonra Haddan'dan “Batılı Kürtler, dolikosefaldir. Yarısından çoğu mavi gözlü, sarışındır; ancak Türk ve Ermeni karışımının artmasıyla birlikte, başlar kısalmış ve genişlemiş, saç ve gözler de siyahlaşmıştır; Doğulu Kürtlerde ise yuvarlak başlı, siyah saçlı ve daha çok çirkin olanlar, daha yüksek oranda görülür. Kürtlerin, dağlı olmuş Prota-Nordik istep halkından olduğu görüşüne itibar edilebilir.” (s.151) alıntısını verir.

Medlerin köken olarak güney Sibir-Hazar yörelerinden Önasyaya indikleri ve Asyalı oldukları kesin olarak kanıtlanmış bir gerçektir.Bu gerçek karşısında yukarıdaki sorular elbette geçersizdir.

Kürt Dili

Kürtçe yapısal bakımından ağırlıklı olarak Farsça ve bir ölçüde Oğuz Türkçe'sinden etkilenmiştir.Çünkü Kürtler 2000 yılı aşkın bir süre Persler,Sasaniler,Araplar ve Türklerle birlikte olmuşlardır. St.Petersburg Akademisi'nin yayınladığı 8528 kelimelik Kürtçe-Rusça-Almanca sözlükte şu tespit yazılmıştır.

3000 Halis Türkçe Kelime

2000 Türkçeleşmiş Kelime

1240 Zint

1030 Türkçeleşmiş Farsça

370 Eski Pehlevi

300 Mahalli Kürtçe

108 Gildani

60 Kafkas Türkçe'si

(Dr. Mahmut Rişvanoğlu,Doğu Aşiretleri ve Emperyalizm.S.59)

Alman De Groot 1300 yıl önce kullanılan Göktürk Türkçe'sine ait 532 kelimenin BUGÜNKÜ Kürtçe'de halen kullanıldığını tespit etmiştir.İlgili bölümde örnekleri verilecektir.

Ancak Türkçe,Farsça ve Arapça'nın Kürtçe üzerindeki etkilerini bir “Kültür Alışverişi” olarak açıklamak mümkün değildir. Toplumların okur yazar olmadıkları, radyo, televizyon, basın, kitap, dergi gibi iletişim araçlarının hayal bile edilemeyeceği hayvanların ve kağnıların dışında ulaşım araçlarının bulunmadığı bir dönemde bugünkü Kürtçe yapısında bir dilin oluşumunu, toplulukların bire bir ilişki içinde oldukları birliktelik dışında

açıklamak mümkün değildir. Dolayısıyla Kürt dili de Kürtler gibi toplumsal bir kaynaşmanın ürünüdür.

Kürtçe'nin Türkçe'nin bir lehçesi olduğunu savunan pek çok araştırmacı ise tezlerini şu tespitlere dayandırır.

- Kürtlerin ataları Turani bir Türk kavmi olan Sekalardır.
- Kürtçe'de cümle yapısı öğeler itibariyle aynı Türkçe'de olduğu gibi özne + tümleç + fiil şeklindedir.
- Kürtçe'deki bazı morfolojik özellikler Türkçe'deki gibidir.
- Kürtçe'de bugün dahi pek kullanılmayan pek çok öz Türkçe kelime mevcuttur.
- Kaşgarlı Mahmud'un Divanı Lügat-it Türk adlı eserindeki Oğuz dilinin pek çok fonolojik özelliği Kürtçe'de de mevcuttur. (5 temel özellik sayılır)
- Alman De Groot'un tespit ettiğine göre Göktürk Kitabelerinde geçen 532 öz Türkçe kelime bugünkü Türkçe de olmamasına karşın bugünkü Kürtçe'de yaşamaktadırlar.

Kürdolojinin babası sayılan Minorsky, Güran ve Zazaların kesinlikle Kürt olmadıklarını belirtmiş ve konunun uzmanları O.Mann, David Mc Kenzie, Haddank ve sonraları Prof.Kojima, Zazaca ve Gürani'nin Kürtçe'nin lehçeleri olmadığını bilimsel olarak ortaya koymuşlar.

Kürtçe'nin üzerinde tartışma olmayan lehçeleri "kırmanç" ve "sorani"dir.

Kırmanç

Bir çok araştırmacının görüşünü özetleyen Doğu Aşiretleri ve Emperyalizm isimli kitabın yazarı Dr. Mahmut Rişvanoğlu Kırmanç kelimesini 'gürman' kelimesiyle açıklar. Gürler eski bir Türk kavmidir. men/man eki "Türk+men de" olduğu gibi Türkçe'dir. Sonraki 'ç' harfi ise aynı "kıskanç" kelimesinde olduğu işlevi haizdir. Dolayısıyla 'gürmanç' yazara göre Türk kavmi olan Kırmanç'ların kök ismidir. Bu sav kendi içinde Minorsky'nin Kurdmad açıklamasından çok daha tutarlıdır.

Bir başka varsayım "Kürman" Türkleriyle ilgilidir. Sava göre Kırmanç, Kürman kelimesinden türemiştir, dolayısıyla Kırmanç kelimesi kök olarak Türkçe'dir ve Kırmançlar Türk'tür.

Ekrad

Araplar 7. yy da ilk fetihler sırasında İran'da karşılaştıkları Kürt kavimleri Kürdün çoğulu olan bir kelimeyle "Ekrad" olarak tanımlamışlardır. Daha sonraki araştırmalar göstermiştir ki Araplar Ekrad kelimesini esas itibari ile "konar göçer" toplulukların tümü için kullanmışlardır.

Osmanlılar da Ekrad tanımlamasını "konar göçer" aşiretler için kullanmışlardır. Sadece birkaç örnek olmak üzere konar göçer Kılıçlı, Döğer, Avşar, İgirmidörtlü aşiretleri sayılabilir.

Söz konusu aşiretlerin bulunduğu yörelerde tahrir defterlerinde çoğunlukla öz Türkçe isimler ve yöre adları tespit edilmiştir.

Güneydoğu'da M.Ö.4.yyda yaşamış olan Kardukların üzerinde çok durulmuş, varsayımlar üretilmiş ancak batılı bilim adamları Nölkte, Hartmann, Weissbach; Karduk ve Kürt kelimelerinin ortak bir noktalarının bulunmadığını kanıtlamışlardır. Ayrıca "kardu" kelimesinin de anlam taşıdığı tek dil Türkçe'dir.

Ancak 'Kürt' kelimesinin bugünkü şekliyle kullanıldığı ilk tarihi belge Yenisey'deki 'Elegeş' anıtıdır. Bu mezar taşında özgün bir Türk yazısı ve Türkçe olarak "MEN (ben)KÜRT EL-KAN(I HAN) ALP –URUNGU ALTUNLUG KEŞİĞİM BANTIM BELDE, ELIM TOKUZ KIRK YAŞIM" denilmektedir. Kürtlükle ilgili en önemli açık, kesin ve tarihi belgedir. Yenisey Orhun Kitabelerine yakın ve Göktürlere uzun süre yurt olmuş bir bölgedir. Yenisey anıtları Orhun kitabelerinden de eskidir.(732 öncesi)

Kaşgarlı Mahmud'un Divanı Lügat-it Türk adlı eserinde Kürt kutsal kayın ağacı anlamına gelmektedir. Kıpçak Türkçe'sinde ise "ayva" anlamındadır. Kürt kelimesinin en açık anlamı ise Türkçe "kar" kelimesi ile ilgili olmalıdır. Macar bilim adamları ve diğer araştırmacılar "Kürt"ün Türkçe'de yatık, sertleşmiş kar, kar yığını anlamına geldiğini kanıtlamışlardır. Bugün de Anadolu'da "Kürtük" kar yığını anlamında yaygın şekilde kullanılmaktadır, damı "kürümek" karları süpürmek anlamına gelmektedir.

Kürdistan

12. yy'a gelinceye kadar Türkiye, İran, Irak; Suriye'de dahil olmak üzere tarihte Kürdistan olarak anılmış bir bölge mevcut değildir. Kürt kelimesinin kullanıldığı ilk kaynak ise Göktürk alanındaki Yenisey Elegeş anıtıdır. Bu yazıt Türkçe olarak Alp Urungu tarafından diktirilmiştir. (732 öncesi) Türk dünyası dışında Kürt kelimesi kullanılmamıştır.

Kürdistan tabirini idari bir terim olarak ilk kullanan Selçuk Sultan Sancar'dır. Sancar İran'daki Hamedan şehrinin batısındaki Bahar kalesini merkez alan eyalete Kürdistan adını vermiştir. Bu eyalet Zagros dağlarının doğusunda ve batısında olmak üzere Hamedan, Kirmanşah, Dinever, Sincar ve Şehrizor şehirlerini kapsıyordu. Bu coğrafya 13.yy kaynaklarında Cibal ve Cezire den oluşmaktaydı. 14.yyda Hamdullah Mustafa Kazvini Nüzhet-ül Külub adlı eserinde Kürdistanı 16 kasaba olarak tanımlamıştır. (Prof.A.H.Çay, Her yönüyle Kürt Dosyası, s.91)

Oğuzların Anadolu'ya girdiği döneme kadar bu bölgede ne Kürt isminde bir kavim ne de bir coğrafya anılmıştır. 10.yyda Arap tarihçi Mesudi'nin kullandığı terim "Kürt" olmayıp Ekrad'dır. Ekrad Araplar tarafından "dağlı, konar göçer aşiretler" anlamında kullanılmıştır.

Daha 732 öncesinde ben Kürt ilhanıyım diyen bir Alp Urungu vardır. Ancak Alp Urungu Zagros'ta değil Göktürk bölgesi Yenisey'dedir. 11.yyda Kürt köyleri mevcuttur, ama Zagros'ta değil On-gur (hungar) Türklerinin içinde Macaristan'dadır.

Batılı devletlerin “yönlendirdikleri” araştırmaların tek amacı Orta Doğu’da Türk, Arap, Fars dışında yeni bir unsur yaratmaktı.

Eyyubi Devleti

Eyyubi Devletinde yerli halk Arap’tır. Orduda ise Türkler Kürtlere nazaran çoğunluğu teşkil etmektedirler. Bayraklarındaki sembol Selçuklularda, Artuklularda, Mengüceklerde olduğu gibi kartaldır. Daha da önemlisi Selahattin Eyyubi’nin kardeşleri dahil pek çok yakın akrabası öz be öz Türkçe isimler taşımaktadırlar. En açık belgesel delillerden biri de devrin şairlerinden İbn-i Senaülmülk’ün Halep’in Selahattin tarafından alınmasından sonra yazdığı methiyedeki bir beyittir. “Arap Milleti; Türklerin Devletiyle Yüceldi. Ehl-i Salip (Haçlı) Davası Eyyüb’ün Oğlu Tarafından Perişan Edildi (s.188)” Sonuç olarak Eyyubiler bir Kürt devleti değildir.

1-Kardu Tezi Tarihle desteklenmeyen ve etimolojik bir unsura dayandırılmak istenen bu sav, etimolojik yetersizliği de ortaya konarak, Hartmann, Nöldke ve Weissbach’ın Kardu ve Kürt kelimelerinin hiçbir bağlantısı olmadığını ortaya koymalarıyla geçersiz kalmıştır.

İkinci yanlış ise, etnik kimliği ırkçı bir yaklaşımla tek bir kökene bağlamakta ısrar edilmesidir. Bugün var olan her toplum ya da ulusun geçmişte var olan tek bir kavmin torunları olması bilimsel olarak mümkün değildir.

2-Med-İskit Tezi Minorsky 1938de Brüksel’de toplanan Doğu bilimciler kongresinde Kürtlerin kökenini Med-İskitlere dayandıran tezini sunmuştur. 8 yıl sonra ilk görüşünü değiştirmiştir. Medler kuzeyden Asya’dan gelmiş ve M.Ö. 7-6yylarda İran merkez olmak üzere güçlü bir devlet kurmuş, M.Ö. 550 civarında Persler tarafından ortadan kaldırılmış bir kavimdir. Medlerden günümüze birkaç kral isminden başka kalmış hiçbir şey yoktur. Darius’un ünlü Bisutin abidesinde bile dönemin önemli üç diline yer verilmişken Medce’ye rastlanmaz. İskitler de kuzeyden gelmiş ve bir ara Med’leri yıkarak bölgede 28 yıl hüküm sürmüş güçlü bir Asya kavmidir. Bilim çevrelerinde ağırlıklı görüş İskitlerin (Sakalar) Türk unsurun egemen olduğu karışık bir Asya kavmi olduklarıdır. Doç. Yalçın Küçük gibi Gürdal Aksoy da Med tezini bir çıkmaz olarak nitelendirmişlerdir. 1925 şeyh Sait isyanında Türk ordusunda yüzbaşı iken şeyh Sait tarafına kaşan ve 1926-30 Ağrı isyanına komutanlık eden Kürt milliyetçisi İhsan Nuri de Kürtlerin Kökeni isimli kitabında yana yakıla Medlerden hiçbir iz bulunmadığını itiraf etmektedir. Dahası İhsan Nuri, Medlerin Saka Türklerinin bir kolu olabileceğini de ihtimal olarak kabul etmektedir. Darius tarafından dikilmiş ünlü Bisutun kitabesinde dönemin üç önemli dili (Asur, Pers, Elam) kullanılmışken, Medcenin olmayışını ve Medlerin M.Ö. 535de kendi yöneticilerinin kararıyla Perslere katılmaları bu kavmin sonunu açıklamaktadır. Medler muhtemelen Persçe konuşuyorlardı ve onlarla kaynaşıp gittiler. Persler İranlıların atalarıdır.

3-Jafetidologların Tezi Marr’a göre Kürtçe Jafetik halinde Gürcü ve Khald diline akrabadır. Marr’ın tezi birkaç dil öğesini tahlilden öte geçmemiş ve ciddiye alınmamıştır.

4-Guti ve Önasya Kavimler Tezi Medler ve bir çok Önasyalı kavim gibi Gutiler de geriye tarihi bir miras ve bilinen bir dil bırakmadan tarihin karanlıklarına gömülmüşlerdir. İhsan Nuri'ye göre -tarihi verilere tamamen aykırı olmasına rağmen- Gutilerin Asur yerlileriyle, Gotlarla, Sümerlerle ilgisi vardır. Bilimsel yetersizliğini kendisi de eserinde itiraf etmektedir. Hiçbir araştırmacı artık çözümlenmiş olan Hititçe ile bugünkü Kürtçe arasında herhangi bir benzerlik bulamamıştır. Sümerce ise ancak Türk dil grubuyla mukayese edilebilir "bitişik" bir dildir. Sümerlerin Türklüğü ise bugün dahi hala ciddi bir araştırma konusu olmaya devam etmektedir. Hititlerin ise Kürtlükle hiçbir ilgisi olmadığı kesin bir tarihi gerçektir.

Hiçbir tutarlılığı olmadığı bilimsel olarak kanıtlanmış bu varsayımlar bugün Kürt milliyetçileri tarafından bir "Kürt uygarlığı efsanesi" yaratmak ve de "Kürtlüğü irki bir bütünlük" olarak kanıtlamak için şövence bir yaklaşımla bilim tahrif edilerek kullanılmaktadır. Bugünkü Kürt kimliğini irki unsurların, köken birliğinin değil kültür ve inanç hamurunun belirlediğini inkar yarının Kürt toplumunu tanımlamada en büyük engeli oluşturacaktır.

Kürtlerin her türlü istilanın etkisi dışında öz benliklerini dağların yüksek tepelerine çekilerek 5000 yıldır korudukları efsanesi(!) mevcut antropolojik, tarihi ve dil bilimsel veriler karşısında tutarsız ve duygusallığı aşmayan temelsiz bir savdır.

5-Kürtlerin Türklüğü Tezi Bu tezi ilk ortaya atan Kürtlerin Türklüğü adlı eserinde Prof .F.Kırzioğlu olmuştur. Kırzioğlu adı geçen eserin girişinde "...Kürtlerin İranlı kökenden geldiğini gösteren bir bilgi yoktur. "Hint-Avrupa" kavimlerinin hiç birisinde, tarih boyunca Kürt veya buna benzer bir adla tanınan ulus, boy veya oymak yaşamadığı gibi bugün de yoktur. Böyle iken Türklüğün beşiği Orta Asya'nın kuzey kesimindeki yukarı Yenisey boyundan Orta-Tuna'daki Macaristan'a değin uzayan Türk-Oğuz bölgeleri ile atlı göçebe Türk urukları arasında "Kürt" ve "Kürdak" adını taşıyan anadili Türkçe topluluklar yaşayagelmiştir. Bunun gibi, Türkeli(Türkistan) ülkesini ikiye ayıran Tanrıdağlar'dan Fırat'a değin bölgelerdeki İran'a komşu bulunan 'Kürt' adlı kavimler de tarihte tanındıkları çağdan beri Sakalı (İskit) Oğuz, Türkmen soyundan ve onların kalıntıları bilinmiştir." demektedir. Kürtlerin Türklüğünü savunan diğer araştırmacılar ise dil bölümünde özetlediğimiz Oğuz dilinin Kürtçe'ye olan ciddi etkilerini ortaya koyarlar ve de özellikle "folklor ve kültür" birliğini belgeleyen değerli incelemeler sunarlar. Aynı araştırmacılar bugün Türkiye Kürdistanı olarak bilinen bölgedeki yüzlerce yerleşim biriminin adlarının Türkçe ve sakinlerini Türk olduğuna dikkat çekerler ve pek çok Kürt bilinen aşiretin aslen Türk olduklarını kanıtlarlar. Kürtlerin Türklüğü tezi iki temel konudaki katkıları yönüyle önemlidir. Birincisi; Türk ve Kürt birlikteliğini çok geniş bir coğrafya için tartışmasız tarihi bir gerçek olarak ortaya koymasıdır. İkincisi ise; bir çok araştırmacının araştırma alanlarını Kürtlerin çıkış merkezi olarak kabul ettikleri Zagros bölgesi (İran-İrak) ile sınırlamalarının, diğer bölgeleri ihmal etmelerinin konunun aydınlatılmasını kısıtlayan önemli bir eksiklik olduğunu ortaya koymasıdır.

Kürtlük Kafkasya, Afganistan, Horasan, Dağıstan, Yenisey, Arap, Altay, Macaristan gibi çok geniş Türk coğrafyasında yayılmış bir unsurdur. Bu bölgelerin özellikle Türklerin ve İskitlerin yaşadığı coğrafya olması ilginçtir. Dolayısıyla BUGÜNKÜ Kürt varlığını sadece Türklükle açıklamak mümkün değildir. Kürtçe'nin tahlilin ortaya koyduğu gerçekler de

bunu mümkün kılmamaktadır. Şöven bir yaklaşımla, Kürtler aslında Türk'tür ve Kürtçe Türkçe'nin bir lehçesidir, ya da Kürtçe bir dil değildir demek de yanlıştır. Doğru olan, M.Ö. 7. yy da başlayıp 2100 yıl süreyle bölgeye yerleşen Türklerin ve Türklerin içinde bir boy olan ilk Kürt unsurun bugünkü Kürt unsurun oluşmasında baskın ve etkin unsur olduğunun kabulüdür. Ayrıca Akkoyunlulardan bu yana 500 yıllık bir birliktelik de söz konusudur. Kürt kimliğini, Kürt dilini inkar yerine yapılması gereken Türk ve Kürt kardeşliğinin, kültürünün ne kadar derin köklere dayandığının, böylesi bir yoğrulmuşluğun barış içinde birlikte yaşamak için ne kadar vazgeçilmez bir değer olduğunun anlaşılmasını sağlamaktır.

Ermeniler ve Kürtler

Ermenilerle Kürtlerin karışmasını tarih içinde engelleyen en büyük etken din farklılığı olmuştur. Kürtler İslam dinini Türklerden yaklaşık 300yıl önce kabul etmişlerdir (645). Koyu bir Sünni mezhebi alanı şafiliği benimsemiş olan Kürtler Hıristiyan Ermenilere ne kız vermişler ne de onlardan kız almışlardır.

Ayrıca, etnik oluşumu açıklayan önemli göstergelerden biri de dildir. Kürtçe'de binlerce Türkçe Farsça, Arapça kelime mevcutken Ermenice kelime sayısı hiç yok denecek kadar azdır. Garo Sasuni gibi bir Ermeni milliyetçisi istemese de Kürtlerin ve Ermenilerin hiç bir zaman kaynaşmadıklarını ifade etmek zorunda kalmıştır. O bile 16 asırda Ermeni Kürt ilişkilerini anlatırken "Ermeni ulusu Osmanlı ve Kürt iki ateş arasında kalmıştı." İfadesiyle iki grubun ne denli çatıştığını kanıtlamaktadır. 1847 Bedirhan bey liderliğinde gelişen Kürt isyanında Ermeniler Osmanlının yanında yer almışlardır. Ermeni Patriark Matteas şöyle yazıyordu "Van bölgesinin ahalisi, artık Kürtlerin sebep oldukları eziyetlere dayanamayacaklarına kanaat getirerek kitle halinde Rusya'ya göç etmeye karar vermişlerdir." 1915 olaylarında Ermenileri en çok bunaltanlar Kürtler olmuştur.

Medler

Medler M.Ö. 2000-1900de Hazar Denizi'nin güneyinde yaşadıkları bilinen bir Asya kavmidir. M.Ö.9.yyda şimdiki Hamedan'ın çevresine yayılmış, devlet kurmuşlardır.

Medler M.Ö.614te Asur'u yıkmışlar 612 de Ninovayı ele geçirmişlerdir.

M.Ö. 6 yıllarda Asya'dan büyük bir dalga halinde gelen Sakalar Medleri yenerek yönetimi ele geçirmişler ve 28 yıl egemenlik kurmuşlardır. Daha sonra hile ile Sakaları uzaklaştıran Medler bölgede M.Ö.535 tarihine kadar hüküm sürmüşlerdir. Bu tarihte Med ileri gelenleri yönetimi kendi hakanları ile birlikte Perslere teslim etmişler ve Medler tarih sahnesinden silinmişlerdir.

Hiçbir ip ucu bırakmadan Perslere karıştıkları bilinen bu kavmi Kürtlerin ataları kabul etmek mümkün değildir. Bilinmeyen bir Medce ile Kürtçe arasında ilişki kurmak ise hiç mümkün değildir.

1926-30 Ağrı isyanını yönetmiş Kürt milliyetçisi İhsan Nuri, Medlerin hiçbir iz bırakmadan tarih sahnesinden çekilmeleri karşısında şaşkındır. Bisutun kitabelerinde Medcenin bulunmamasına anlam veremediği gibi hayretini şöyle ifade eder:

“Bu büyük milletin(Med) nasıl olup da tarih sahnesinden kaybolduğu, adının unutulmaya terk edildiği ve Şeyhname’de bile adının geçmeyişi ilginçtir. Bugün Med diye bir aşiret de yoktur. Medlerin komşuları olan milletlerden Asuri, Keldani, Arman ve Farslar az çok kendi dilleriyle anılıyorlar...”

“Aslında Heredot’un da Farslardan saymış olduğu Deropikler de SAKALARDAN OLUP Ural Gölü yöresinde yaşıyorlardı. Aynı şekilde Farslardan saydıkları Davinler de sakalardan olup Hazar Denizi’nin güneyinde yaşıyorlardı. Budinler de Medlerden sayılmışlardı. Oysa bunların tümünün adını Darius’un Trakya’ya sevk ettiği orduda, SAKALAR arasında görürüz. Acaba Kürtlerin ataları SAKALAR(Türk) MI İDİLER?”

İhsan Nuri’nin tespitleri doğru ve kuşkuları haklıdır. Ayrıca PKK’nın organı Toplumsal Kurtuluş dergisi yazarlarından saygın bir araştırma yapmış olan Gürdal Aksoy da Kürt dili ve Söylenceleri adlı kitabında Med tezinin bir çıkmaz olduğunu söyleyen Doç. Dr. Yalçın Küçük’e katılmaktadır. Yalçın Küçük de PKK’ya katılmak üzere Türkiye’yi terk etmiş bir araştırmacıdır.

Kürt ve Türk olarak hısımlık, akrabadan öteyiz. Türk ve Kürt sadece ırki birlik bağlamında değil, kültür, gelenek, görenek, folklor, müzik bağlamında da birbirinden yoğrulmuş soylu bir hamurdur.

Nevruz

Nevruz ülkemizde özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu’da Türk ve Kürtlerin ortak bayramıdır. Nevruz ayrıca Orta Asya Türk uluslarınca devlet törenleriyle ve geniş katılımı kutlanan milli bir bayramdır. Nevruz edebiyatıyla, musikiyle, yemekleriyle, manileriyle Türk kültürünün özgün bir alanıdır.

Nevruzun kelime anlamı “yenigün” dür. Kutlama tarihi 21 Marttır. 21 Mart güneşin Koç burcuna girdiği ve bütün dünyada tarih boyunca bahar bayramı olarak kutlanmış bir gündür. Tabiatla kucak kucağa yaşayan insanı 21 Martı tabiatın yeniden dirildiği gün olarak belirlemiştir.

Babiller 21 Martı AKITU festivali olarak kutlamışlardır. Hititler aynı günü PRULİYYAS bayramı olarak kutlamışlardır.

Türklerin destanı Ergenekon’dur. Ergenekon yok olan Türk ulusundan iki çiftin sığındığı sarp bir vadidir. Burada İlhan’ın oğlu Kayan ve eşi ile yeğeni Tukuz ve eşi yerleşir. Asırlar boyunca çoğalırlar ve çıkış yolu ararlar. Sonuçta demirciler büyük ateşler yakarlar ve körüklerle demir dağda gedik açarlar. Türkler çıkış yolu bulur boz bir kurt kendilerine yol gösterir ve kurtuluşa ulaşılır.

Kürtlerde ise Kava destanı mevcuttur. Kava zalim kral Dahhak'a karşı başkaldırıya önderlik eder, Kava Ergenekon efsanesinde olduğu gibi bir demircidir. Kava destanının değişik versiyonlarında adı geçen Etreysab'ın ise Türk Alp Er Tunga olduğu kanıtlanmıştır.

Bazı Kürtlerde görülen inançlardan Kara Çarşamba inancında "Kurt ağzı bağlama" ve gül ağacından bir delikten geçiş mevcuttur. Bunlar Ergenekon destanının öğeleridir.

Demircilik ve ateş Ergenekon ve Kava destanlarındaki ortak öğelerdir.

Nevruzda oynanan "sinsin" oyunu Türk folkloruna aittir, Kürtlerce de aynı şekilde oynanır. Sarı, Kırmızı, Yeşil renkler Orta Asya Türk Cumhuriyetlerindeki kutlamalarda görüleceği üzere Türklerin tutkun olduğu renklerdir. 1947 yılında Belleten dergisinin 48inci sayısında da şu bilgi mevcuttur: "1935 de Altaylarda 7-11nci Asırlarda Yaşamış Türk Beylerinin Mezarlarında Yapılan Kazılarda Yeşil, Sarı, Kırmızı İpekli Elbise Giydirilmiş Cesetlerin Bulunması, Bu Üç Rengin Türkler'de Milli Olduğu Kadar Dini Değeri De Haiz Bulunduğunu Göstermektedir"

TÜRK KÜRT KAYNAŞMASI

A) Anadolu ve İran-Irak bölgesi de dahil Türklüğün var olmadığı hiçbir yerde bugünkü ismiyle Kürt olarak anılan bir topluluk mevcut değildir.

1. Kürt kelimesinin anlam taşıdığı tek dil Türkçe'dir. Bugünkü Kürtçe'de bile Kürt'ün anlamı yoktur. Divan-ı Lügat-ıt Türk'de "kutsal kayın ağacı" anlamındadır. Macarca Kürt "kar çığı" anlamına gelmektedir.

2. Tarihte bugünkü yazılış ve okunuşuyla Kürt kelimesinin ilk kullanıldığı belge Göktürk bölgesindeki Orhun Kitabesine yakın Yenisey Kitabelerindeki Eleğuş anıt taşıdır.

3. Kürdistan kelimesi de dünya literatürüne ilk defa bir Oğuz Beyi, Selçuk Sultan Sancar tarafından sokulmuştur. Bu tarihten önce ne Anadolu ne İran ne Irak ne de başka hiçbir coğrafyada tarihin hiçbir döneminde "Kürdistan" adı kullanılmamıştır.

4. Macaristan'a Ongur Türkleri içinde gelmiş Kürt Türklerin on köyü belirlenmiştir. Macar Prof.L.Rasonry Tuna boylarına yerleşen 7 Türk Macar oymaklarından birinin "KÜRT" oymağı olduğunu belirtir. Macaristan ve Slovakya arasındaki bir ovanın adı "Kürtos Kurtözü"dür. Macaristan'ın Romanya'da kalan bir parçasında "KURTYA" "Kürt yurdu" isimli bir kasaba mevcuttur.

5. Prag Üniversitesi öğretim üyelerinden Prof. Dr. Yusuf Blavkoviç "Çekoslovakya'daki on köyün isminin Kert- Kürt olduğunu ve bunların Macaristan'da yerleşmiş Türk asıllı boy olduğunu ve anlamının da "Kar çığı" olduğunu söyler.

6. Bizans Kayzeri Konstantin Porfirogenetus 950 de yazdığı "Devlet İdaresi" adlı kitabında 7 Macar boyunun adlarını verirken, bunların Türk olduğunu ve bunlardan en güçlüsünün adının "Kürt" olduğunu yazar.

7. 17.yyda yaşamış Evliya Çelebi'nin seyahatnamesin 7. ve 8.ciltlerinde Macaristan'da tespit ettiği yer isimleri ve bugün Doğu ve Güneydoğu'daki yer isimleri aynıdır. Açıkır ki doğu ve güneydoğu bu Kürt köyleri kuranlar Türk oymaklarıdır.Bu köylerdeki halkın atarlı Türklerdir.

8. Hive Hanı Ebulgazi Bahadır Han 1641 de yazdığı Secere-i Terakima adlı eserinde bir Türk oymağı olarak Kürtleri anmıştır.

Afganistan'ın kuzeyinde bir zamanlar Karluk Türk devletinin bulunduğu bugün de Karlukların yaşadığı alan içinde Doğu Buhara'da bir "Kend-i Kürt" köyü mevcuttur. Kent Göktürkçe'de de köy anlamındadır. Kend-i Kürt köyünün halkı Karluk Türkleridir.

B) Anadolu'da doğu ve güneydoğu'da Türk yerleşimi asırlarca sürmüş ve Türkler bölgenin "Yerlileri" haline gelmişlerdir.

1. M.Ö.7.yyda SAKALAR gelmiş Medleri yenerek 28 yıl hükmetmiş ve güneydoğu ve doğu Anadolu'da yerleşmişlerdir. Siirt ve Beytüşşebap Van Ahlat'a bağlı SAKA ve SAK köyleri Diyarbakır Çermik'e bağlı KARDU Adıyaman merkezde Mardin Savur'da KARDI (Kartı) köyleri

2.HUNLAR Kapgan, Topçak, Tarkan Bek, Kubat, Kurtak, Bask vs. isimli komutanlarla M.S.3.yydan itibaren Azerbaycan'dan Kudüs'e kadar bir çok defa Anadolu'ya girip çıkmışlardır.

3. 6.yyda SABIR – SUVAR (Zıvar) Türkleri ve HAZARLAR Anadolu'da yerleşmişlerdir.

4.KIPÇAK, KUMAN, KİMEK Türklerinden kalan köy isimlerine örnekler: Diyarbakır, Silvan'da GOMAN – TAHTANİ, Elazığ Mazgirt'de KOMAN, Tokat merkezde KUMAN, Malatya Pötürge, Erzincan Kiği'de KİMEK, Sivas Hafik'de KIPÇAK.

5. 7.yyda yaşamış ve döneminde doğu Anadolu'yu tanımış Ermeni tarihçisi MOISEY ünlü eseri AĞVAN TARİHİNDE mevcut bilgiler bölge halkının Türk olduğunu kanıtlamaktadır. Moisey eserinde "Bu topluluklar uzun saçlı, mahir ok atan kimseler olup, taştan koç,at heykelleri yontmada da oldukça usta idiler. En büyük ilahlarına Kihan-Tangrı derler" koç, at heykel yontuculuğu tamamen Türk sanatıdır ve HANTANRI Türkçe'dir ve Türk'ün inancıdır.

C) 9.yyda Abbasiler Türklerden oluşmuş bir orduyla Emevileri ortadan kaldırmış bir devlettir. Irak'ta yoğun Türk nüfusu için Samarra isimli bir de şehir kurmuşlardır.

1. Abbasileri 9.yyda Mersin, Tarsus, Adana, Hatay'dan başlayıp Malatya, Adıyaman, Erzurum'da "Sugur" denilen uç vilayetler zincirine yoğun olarak Türk nüfusu yerleştirmişlerdir. Bugünkü Alevi Nusayrilerin ataları bu Türklerdir.

2. Romalıların Anadolu'ya UZ, PEÇENEK, KUMAN, BULGAR Türklerini yerleştirdikleri belgeli gerçeklerdir.

D) Oğuzların bölgede kurduğu beylikler şunlardır;

- 1. Erzurum, Bayburt, Tercan, İspir Oltu'da SALTUKLAR**
- 2. Erzincan, Kemah, Divriği ve Şebın Karahisar'da MENGÜCEKLER**
- 3. Bitlis ve Erzen'de DİLMAÇOĞULLARI**
- 4. Van, Malazgirt, Ahlat, Erciş, Adilcevaz, Eleşkirt Tatvan, Silvan, Muş'da SÖKMENLİLER**
- 5. Diyarbakır'da YINALOĞULLARI**
- 6. Harput, Palu, Çemişgezek, Arapgir'de ÇUBUKOĞULLARI**
- 7. Doğu ve güneydoğu Anadolu, Harput, Palu, Siirt, Diyarbakır, Harran, Halep, Silvan, Malatya ve Mardin'de ARTUKLAR**
- 8. Bayburt, Kayseri, Sivas, Maraş, Elbistan Ankara, Çankırı, Çorum, Amasya, Tokat, Ünye, Bafra'da DANIŞMENDOĞULLARI**
- 9. Diyarbakır, Harput, Tunceli'de İNALOĞULLARI**
- 10. Kastamonu ve çevresinde ÇOBANOĞULLARI**
- 11. İzmir ve çevresinde ÇAKA BEY**

İlaveten bütün doğu ve güneydoğu Anadolu 1365-1496 yılları arasında KARAKOYUNLU ve AKKOYUNLU devletlerinin egemenliğinde kalmıştır. Sonuç olarak SAKALARLA başlayıp AKKOYUNLULARA kadar geçen yaklaşık 2200 yıl boyunca doğu ve güneydoğu Anadolu sürekli yoğun bir şekilde Türkleşmiştir. Türkler Bu Bölgenin Herkes Kadar Ve Daha Yoğun Olarak Yerlisi Olmuşlardır. Bilim Türkiye'nin Birlik Ve Bütünlüğünün Yanındadır. Bugün çekilenler bilime sırt çevirmemizin ve milli kültür politikasına sahip olmayışımızın bir sonucudur.

E) Karakoyunlu ve Akkoyunlular dönemindeki sosyal yapıyı açıklamaktadır. Diyarbakır Eyaletine ait Tahrir Defterlerinde vergi mükellefleri arasında öz be öz Türkçe isimler mevcuttur. Bugünkü Kürtleri Türk olarak tanımlamanın yanlış olduğunun ancak başka unsurlarında kaynaşmasıyla oluşmuş bir etnik kimliktir. Bu tespit Kürtlük hamurunun Türklükle yoğrulduğu, mayanın Türklük olduğu gerçeğini inkar etmek değildir.

F) İzmir Kuşadası'nda bugünkü Türkmen mahallesini kuranların bozulmuş Türkmenlerinden "Kürt" Mihmatlı oymağı olduğu kanıtlanmıştır. Artvin Yusufeli'nin Tünger köyündeki Kürt isimli mahallenin halkı da Türkmen'dir. Bugün Kürt köyü olarak bilinen bu köyleri kuranların buralara Türkçe, Türk oymak, Uruğ isimleri vermiş olanları Türk olmaları dışında başka türlü açıklanamaz.

Ayrıca, Bugün Kurucuları Türk Olan, Ancak Bugün Kürt Bilinen Çok Sayıda Köyün Alevi Olmaları Da Üzerinde Durulacak Önemli Bir Konudur. Bilindiği gibi Anadolu Aleviliği bir Oğuz-Türkmeni olgusudur. Alevi Kürtlerin sonradan Kürtleşmiş Türkler olduğu savı araştırmaya değer bir konudur. En azından Alevi Kürtlerin bir bölümünün geçmişi bu şekilde aydınlığa kavuşturulabilir.

G) Alman bilim adamı De Groot'un verdiği bilgiye göre Orhun anıtında mevcut 1300 yıl öncesinin Göktürk Türkçe'sindeki 532 kelime bugünkü Kürtçe'de kullanılmaktadır. Oğuz Han'ın 24 torunundan birinin adı KÜRT' dür (Prof.Dr.Ahmet Taner Kışlalı, Cumhuriyet,16.10.1988).

H) Alt kültür kümelerinde de Kürt toplumu katıksız Türk inanç, gelenek ve folklorik değerleri paylaşmaktadır. Sadece özet olarak sayılırsa; 24'lü toplumsal idari düzen, 12 hayvanlı eski Türk takvimi, Al karısı, Atalar, Yersu, Ateş, Kültü, destan nitelikleri, atasözleri, bilmece, tekerleme, cirit, sinsin, aşık oyunları, halk müziği dize yapısı, Nevruz, öz be öz Türkmen renkleri olan sarı, yeşil kırmızıya tutkunluk, halı kilimlerle temel renkler ve ana motifler, Ülüş gelengi, bunların hepsi Kürt kültürünün etkilemiş, Türk kültürünün öğeleridir.

BATI VE TERÖR

Bilim ve sanatıyla teknolojisi ve sosyal kurumlarıyla 20. yüzyıla damgasını vurmuş olan batı uygarlığı çağdaşlaşmayı amaç edinen her ülke için bir hedeftir. 20. yüzyıla damgasını vurmuş böylesine yüksek bir uygarlığın temsilcisi olan batı, insanlık tarihinin en kanlı ve acı dolu olaylarının suçlusudur. Batı uygarlığı sömürü, zulüm ve çıkar temeli üzerinde yükselmiştir.

Avrupa, endüstri devrimine maddi birikim sağlayan kaynakları, 5 kıtayı iliklerine kadar acımasız ve akla gelebilecek her türlü insanlık dışı yöntemlerle sömürerek sağlamıştır.

1184 yılında İtalya Verona'da kurulan din mahkemesiyle başlayan engizisyon dönemi, 1808 yılında resmen son buluncaya kadar, 600 yılı aşkın bir süre milyonlarca insanın işkenceyle katliamına neden olmuş, bilim yasaklanmış ve bu dönem insanlık tarihinin en kara lekesi, karanlık çağ olarak tarihe geçmiştir.

Batı, Türkleri Anadolu'dan atmak ve İslam'ı yok etmek için 1096-1270 yılları arasın da 174 yıl boyunca Haçlı Seferlerini sürdürmüştür. Haçlı savaşları sadece yobaz bir din bağnazlığının değil aynı zamanda çıkar zihniyetinin eseridir. Tamamen çıkar temeline dayalı I. ve II. Dünya Savaşlarında 5 milyonu fırınlarda yakılıp, gaz odalarında zehirlenen 30 milyon insanın, milyonlarca ailenin sefalet ve acısının günahı Batı'nındır. Ülkemizi bir iç savaşın eşiğine getirmiş olan ve 1980 Askeri müdahalesiyle önlenen anarşiyi ve bugünkü PKK terörünü batının acımasız çıkar zihniyetini kavramadan anlamak mümkün değildir. Batı amansız bir Türk ve Türklük düşmanıdır, Sevr'i uygulamaya koyan odur. Kurtuluş Savaşına yol açan Yunan İşgalini destekleyen odur, 1925 Şeyh Sait isyanının 1926-1930 Ağrı isyanın 1938 Dersim, Hatay olarının arkasında hep Batı mevcuttur.

Batı Türkiye'deki teröre; sadece ülkesinde barındırdığı potansiyel teröristlerle, terör eğitim merkezi kamplarıyla, silah yardımıyla değil, demokrasi ve insan hakları kılıfıyla, bütün kurumlarıyla destek vermektedir. Türkiye jeopolitik konumu itibariyle batının Orta Doğudaki petrol çıkarlarının tam kalbinde yer almaktadır. Güçlü bir Türkiye'nin bölgedeki güç dengesini bozması Batı için bir kabustur. Dünyanın enerji deposu sayılan Türk

Cumhuriyetleriyle tarihi ve ırki bağı Türkiye'yi "Batı nezdinde çıkarları" bakımından tehlikeli kılmaktadır. Güçlü bir Türkiye, Batı'da ve dünya piyasalarında da baş edilmez bir rakiptir. Orta Asya Türk Cumhuriyet'lerini kucaklayan güçlü bir Türkiye ise geleceğin devidir. Batı bu hesapları fevkalade dikkatle yapmıştır. Sonuç olarak Batı, Türkiye'nin AB üyeliğini asla onaylamayacağı gibi Türkiye'nin bu birliğe üyeliğini vazgeçilmez hale getirecek her gelişmeyi baltalamak için her türlü komplonun hesabı içinde olacaktır ve olmuştur. Bunlardan biride terör kışkırtmasıdır.

Bunun PKK, Marksist terör, İrtica, diktatörlük olması çifte standartlı batı için zerre kadar önem taşımaz. Ayrıca, batı 1096 tarihinde başlayan Haçlı seferlerinden bu yana İslam ve Türk kültürüne düşmandır.

Dr.Mahmut Rişvanoğlu'nun "Doğu Aşiretleri ve Emperyalizm" adlı kitabının 219-220 sayfalarında yer alan İngiliz Gizli Servis belgeleri ibret vericidir:

- Mr. Ryan'ın Raporu

"...Reşit Paşa'yla Kürt meselesini görüştüm ve Albay Noel'in Malatya'yı ziyaretinin zamansız olacağını düşündüm. Gerçi Majestenin hükümetinin Kürt meselesinde BÜYÜK MENFAATİ olduğu doğrudur. Fakat bu sadece Mezopotamya ile ilgilidir ve sırf orayı korumak içindir.

- 2-21 Temmuz 1919 Mr.Hohlerd'en Sir Tilley'e

"...Mezopotamya şimdi bizim olacağına göre Albay Noel'e bir KÜRT DEVLETİ KURDURUP, KUZEY DAĞLARINI BÖYLECE KORUYABİLİRİZ..."

- 3-28 Kasım 1919 Mr.Kitston'dan Sir E.Crowe'a,

"...Kürtlere her ne kadar inanmazsak da onları KULLANMAMIZ menfaatimiz icabıdır. DOĞU ANADOLU'YU ANCAK SAVAŞ ÇIKARTARAK ERMENİSTAN VE KÜRDİSTAN DİYE BÖLEBİLİRİZ...?"

- 27 Ağustos 1919 Mr.Hohler'den Mr.C.Kerr'e,

"...KÜRTLER'İN VE ERMENİLERİN DİĞER MESELELERİ BENİ İLGİLENDİRMEZ. BİZİM KÜRT MESELESİNE VERDİĞİMİZ EHEMMİYET MEZOPOTAMYADAKİ KAYNAKLARIMIZ İÇİNDİR. Diğer taraftan, Wilson beni korkutuyor, ajanları devamlı hatalar yapıyor..."

Bu belgeler sadece İngiliz hükümetinin olaya bakışını açıklamamaktadır.Bu zihniyet; müttefiklerin bugünkü batının da zihniyetidir.

"İNGİLTERE'NİN EBEDİ DOSTLARI YOKTUR, EBEDİ ÇIKARLARI VARDIR."

Batının maksatlı olarak empoze ettiği kültürel kavramlarla, çarpıtılmış yanlış değer yargılarıyla halkımızı, gençliğimizi kimlik erozyonuna, kişilik zaafına uğratılmasıdır. Bir Ülke İçin Bir Toplum İçin Bundan Büyük Tehlike Tasavvur Edilemez.

Milli Bir Kültür Politikası Olmaksızın; Milli Birlik Ve Beraberliği Sağlamak, Ülke Çıkarlarına Uygun Milli Bir Dış Siyaset, Toplumun Çıkarlarını, Refahını Esas Alan Milli Bir Ekonomi Geliştirmek Mümkün Değildir.

ETNİK GERİLİM VE MİLLİ KÜLTÜR

Etnik gerilimim temel nedenlerinin ilke bazında demokrasi ve insan haklarına bağımlı olması doğru bir kabul olmakla beraber demokrasi ve insan hakları kuralsal değerlerden çok bir “kültür” olgusu, yaşama bilincidir. Bu gerçek göz ardı edilerek etnik gerilimin çözümünü “yazıyla hükme bağlanmış metinlerde” görmek sık rastlanan bir yanıştır.

Çağdaş bir devletin öncelikli görevi, şekli ilgilendiren, göstermelik yasalar çıkarmak değil, halkına demokrasi ve insan hakları kültürü vermektir.

Batıda milli kültür ve eğitim programı ve politikası olmayan tek bir ülke yoktur. Batı toplumları bugünkü mutluluklarını milli olarak ve milli kalarak sağlamışlardır.

Unutulmamalıdır ki Batı için “şark meselesi” bitmemiştir ve bitmeyecektir. Batı çıkarları uğruna Türkiye’yi iktidarsızlığa, güçsüzlüğe sürükleyebilecek her gelişmenin hem arkasında hem yanındadır. Batı için insan hakları, demokrasi ilkeleri ancak kendi toplumları için söz konusudur. Çıkarlarının söz konusu olduğu istisnasız her durumda ve de özellikle Türkiye konusunda bütün ideal değerler çifte standart’a dönüşür. Türkiye’yi karıştırıp güçsüzleştirecek PKK ise Batı PKK’nın yobazlığına yobazlığın, suni demokrasi ise demokrasi, tek boyutlu insan haklarıysa, insan haklarının yanındadır; dahası arkasındadır.

Terörle mücadelede bu gerçeğin sadece devlet tarafından kavranması yeterli değildir. Bu gerçek aydınıyla, bilim adamıyla, medyasıyla, siyasetçisiyle ve bunun kadar önemli olarak Türküyle Kürdüyle toplum tarafından kavranmadıkça terörle mücadelede beklenen sonuçların belirlenen sürede başarıya ulaşması güçtür.

Etnik talep, çok farklı düzlemlerde söz konusu olabilen gerçekliktir. Bugünkü düzlemiyle taleple terör örtüşmemektedir.

Bölge halkının çoğunluğu çok dindardır ve koyu sünni Şafi mezhebine mensuptur. PKK’nın Marksist Leninist bir söylemle bölgede etkinlik sağlaması mümkün değildir ve mümkün olmamıştır ve zaman içinde bu söylem terkedilmiştir. Terörle mücadelede bir başka eksik “ ciddi” ve “ kapsamlı” “bilimsel” araştırmaların öneminin kavranamamasıdır. İstihbarat verileri elbette önemlidir ancak bilimsel araştırma ayrı bir önemi haizdir.

Kürtlük meselesini ciddi bir gerilim konusu olarak benimseyen gurup ne denli küçük olursa olsun batının usta ve ince arkalaması, ekonomik koşullar, siyasi istismar ve

kamuoyu oluşturma tekeline elinde tutan bir kısım etkin bir kesimin bilinçsiz ve sorumsuz tahrikleri ve bir çok satılmış sivil toplum örgütünün gayretleriyle desteklenirse uzak olmayan bir gelecekte terörün başka boyutlara taşınabileceği unutulmaması gereken ciddi bir husustur.

Milli kültür politikalarının temelini sosyal bilimler oluşturur. Türkiye bu bilimlerin değerini anlamadı, zannetti ki ekonomi ve teknoloji her şeydir.

Hakikat acı da olsa zaman içinde çözümün ve mutluluğun tek anahtarıdır. Kaldı ki Türkiye halkının etnik yapısında çok az ulusa nasip olacak sadece tarihsel değil ırki bağlar mevcuttur. Türkler, Kürtler, Çerkezler, Lazlar 1000 yıllık kaynaşmanın bütünleştiriciliğinden öte bu kitapta çok açık verilerle ve batı kaynaklarıyla kanıtlandığı üzere antik çağlardan beri yakın “akrabadılar”. Etniklik bir yandan tartişılması tabu bir konu haline getirilirken, diğer yandan konu bilgisiz, bilinçsiz, sorumsuz kesimlerin ülke, millet, vatan aleyhine tek yönlü beyin yıkama tekeline bırakılmıştır.

Türkiye, mevcut yapısıyla etniklik tartişmasını hiç korkmadan gündeme getirmesinde yararı olan ender ülkelerdendir. Bilim ve tarih Türkiye’nin yanındadır ayrıca bu konuyu tabu olarak görüp susanlar sorumsuz kesimim bugün yıkama ameliyesinde eşsiz imkanlar ve kolaylıklar sağladıklarının farkında olmayacak kadar da gaflet içindedirler. Bugün terör için ödediğimiz bedelin önemli bölümü bu ihmal ve gafletin sonucudur.

Bugün terör için bedel; çok önemli ölçüde milli kültür politikasında ihmalden de öte yanlışlıkların faturasıdır. Böylesine ciddi bir yanlışın ve ihmalin müsebbipleri tarih ve milletimiz onun de sorumludurlar.

ZAZALAR

Zazalar, Türkiye’deki son derece kişilikli, özgün etnik guruplardan biridir. Bir çok kaynak yanlış olarak Zaza’ların Kürt ve Zazaca’nın Kürtçe’nin bir lehçesi olduğunu belirtir. Bu kaynaklar ciddi bir araştırmaya dayanmazlar.

Prof.Kojima Zazaca’yı ayrı bir dil olarak sınıflandırmakta hatta daha da ileri giderek bir Kürt dil gurubunun bulunmadığını, diğer lehçelerin de ayrı bir dil hüviyeti taşıdığını belirtmektedir.

Doç. Dr. Yalçın Küçük; Kürtler Üzerine Tezler adlı kitabında “Zazaca çokça sanıldığının aksine Kürtçe’nin bir lehçesi değildir. Zazaca Kürtçe dışı kalıyor.” demektedir. Türkiye dışında zazaya rastlanmaz.

Harezmi ve Horasan Türkleriyle de ilişki kurulur. Ayrıca belirtmek gerekir ki, ülkemizdeki Zazaların çoğunluğu eskiden sanıldığının aksine Ehl-i Hak’la kısmen inanç benzerliği gösteren Alevi inancına sahip olmayıp, sünnidirler.

1937 de Nazmi Sevgen Tunceli’de bir çok yaşlının kendisine biz “Horasan’dan gelme Türk’üz” dediklerini anlatır. 1921 de TBMM’DE tarihi nutkunda Dersim milletvekili Hasan Hayri Bey Harezmi’den gelen ve Türkçe konuşan atalarına Selçuklu hakanı Alaaddin Keykubat tarafından buralarda yer verilmiş olduğunu açıklamıştır. Hasan Hayri Bey’in anlattığına göre Yavuz Sultan Selim zamanında Harezmi Alevi Türkler Dersim dağlarına çekilmek zorunda kalmış ve bu tecrit neticesinde Kürtleşmişlerdir (M.Eröz, TBMM gizli celse zabıtları, cilt II,s.252).

Zaza kimliği üzerinde geniş bir araştırma yapmış olan M.Şerif Fırat Zazaların kökenleriyle ilgili görüşlerini Doğu illeri ve Varto Tarihi isimli eserinde toplamıştır. Hormek aşiretinden ve Zaza olan Şerif Fırat’a göre bu yörenin zazaları 300yıl öncesine kadar Türkçe konuşuyorlardı. 400yıl önce bir kısmı İç Anadolu’dan bir kısmı Harezmi ve Horasan’dan göç edip gelmişlerdir. Zazaların Türklüğüne kanıt olarak Orhan Gazi ve Sultan Murat Han’ca onayladığını belirttiği 12 nesillik bir Secere de ortaya konmuştur.

M.Şerif Fırat Kürt milliyetçiler tarafından şiddetle eleştirilmiş ve iddiaları reddedilmiştir. Çok geçmeden de vurularak öldürülmüştür. Zazalarla dil ilişkisi ve Alevi Zazalarla kısmi inanç benzerliği olan ve İran’da yaşayan Güran’larla ilgili kısaca bilgi vermekte fayda mevcuttur. Türkçü kaynaklar, Güranları köken olarak Gür Türkleri olarak kabul ederler ve hatta Kırmanç kelimesinin Gürman kelimesinin değişmiş şekli olduğunu ileri sürerler. Oğuz Kağan destanında Oğuz Han’ın Hindistan seferinde Gürler ülkesine girip buradan Doğu Avrupa’ya Bulgar ülkesine hareket ettiği, seferden sonra Gürlar’ın reislerinin kendilerini Semerkant’ta karşıladığı belirtilir. Şeyh Sadi’nin ünlü Bostan adlı eserinde bir İranlı köylünün Gur hükümdarına “Ey Türk” diye hitap etmesi de Gürlerin Türklüğüne bir kanıt olarak gösterilir. Kürt olmadıkları bilimsel olarak kanıtlanmış ve asırlarca kendi özgün kimliklerinde onurla direnmiş olmalarına rağmen bugün Zazaların bir bölümünün Kürt kimliğini benimsemeye adeta zorla itildikleri gerçeğine daha önce değinilmiştir.

1938 de Tunceli sorunu çözülürken yaralar da açılmış ve bu bölgenin sorunları bugüne kadar çözümlenememiştir. 1938 daha dün sayılır. Tunceli olaylarını 10-15 yaşlarında yaşamış insanlar bugün dedeler olarak hayattadırlar ve çocuklarına, torunlarına acı hatıralar nakletmektedirler ve biz bu topluma haksız olarak hala siz Kürtsünüz demektediriz ve onları terör örgütlerine itmekteyiz. Bu gafletin faturası daha çok vatan evladının şehit verilmesi, daha ağır maddi faturadır. Daha da önemlisi teröre bulaşabilecek kalıcı bir unsur yaratmaktadır.

ÇERKESLER

Türkiye’de Çerkes olarak tanımlanan topluluk gerçekte 1864’de Rusların sürdüğü birbirinden tamamen farklı dinlere sahip farklı kuzey Kafkas halklarından oluşan 8 ayrı etnik gruptur. Çerkes diye bir halk ve Çerkesce diye bir dil yoktur. Çerkeslik bir üst kimliktir. Kuzey Kafkas topluluklarının Ruslar karşısında 1864’te acı bir yenilgiyle sonuçlanan destansı bağımsızlık savaşı sonrası tarihin tanık olduğu en büyük insanlık trajedilerinden biri yaşanmış ve kuzey Kafkas toplulukları vatanlarından, mülklerinden koparılıp Osmanlı topraklarına sürülmüştür, Olayın tanığı tarihçilerin bir facia olarak

tanımladıkları sürgün esnasında yüz binlerce Çerkes yolda ölmüştür. Şemsettin Sami'ye göre sürgün edilen 1.000.000 insandan ancak 200.000'i sağ olarak Anadolu'ya varmıştır.

Türkiye'de Çerkes olarak tanımlanan gurupların etnik hakları Adigeler, Abazalar, Ubıklar, Asetinlar, Dağistanlılar, Çeçen-Inguşlar, Balkarlar ve Karaçaylardır. Hepsinin dili ayrıdır. Tarihi kayıtlar Yunanlıların antik çağda Adigelere "kherkhet" "kerket" dediklerini, bu tanımları giderek bütün kuzey Kafkas halklarına mal olduğunu, Romalıların Kafkasya'da dolaşırken 70 tercüman bulduklarını belirtir. Fransız tarihçesi Deguignes eserinde Çerkezlerin ve Kerkizlerin aslında bir Sibiryaya kavmi olduğunu ve bir zamanlar Baykal gölüne akan Ankara nehri yakınında yaşadıklarını ve daha sonra Gürcü bölgesine geçtiklerini belirtir ve Çerkezlerin orada KERKES namını taşıdıklarını ve Avrupalıların bu ismi Circasse'ye yani Çerkes'e değiştirdiklerini zikreder (H.Göktürk, Türk mührü, s.157; Ref.Deguignes'ten çev. H.Cahit Yalçın, cilt 2, s.491-493).

Miller ise Karaçay ve Balkarları Hun İmparatorluğunun yıkılmasından sonra ortaya çıkan Kafkasya Bulgarlarının temsilcileri olarak görür.

İskitler yaşadıkları çağda oldukça kalabalık bir halktı. Asıl vatanlarının neresi olduğu kesin bilinmemekle birlikte Asya'dan geldikleri saptanmıştır. Göçebe ve savaşçı bir kavimdir. Güney Rus steplerinde 500 yıl kadar yaşadıkları tahmin edilmektedir. M.Ö. 7 y.y.'da adları duyulmaya başlandı. M.Ö. 670 yılında Küçükasya'ya yürüdüler. İran, Suriye, Filistin gibi ülkeleri ellerine geçirdiler. Ancak İranlıların şiddetli direnişi karşısında geri dönmek zorunda kaldılar. M.Ö. 2 y.y'a kadar Kafkasya'nın bir çok yerinde Kırım'da varlıklarını sürdürdüler.

Gerek Maykop gerek Kolkhide kazılarının bulguları Çerkez bölgesinin en eski yerleşik halklarından birinin Türk unsurlar (İskit) olduğunun açık kanıtlarıdır.

Türkler bölge halklarının etnik oluşumunda elbette tek unsur değillerdir. Tarih kaynakları Akdeniz havzasından ve Mezopotamya'dan bazı kavimlerin Kafkasya'ya geldiklerini ve buradaki yerli halkla karıştıklarını da bildirmektedir:

"M.Ö. VII. asrın ortalarında vuku bulan İskit akınlarından sonra Türklerin şimalden Gürcistan'a akını daha vazih ve sistemli bir şekil almıştır. Gürcü vakanüvisleri, daha İskender zamanında Kür nehri boyuna, Bunturki ve Kıpçak isminde, iki Türk kavminin gelip yerleştiğinden bahsetmişlerdir. Bunturki tabirinin "iptidai Türk" demek olduğu ileri sürülmektedir. III. Asır Süryani müverrihlerinden Mar Apas Katina'dan naklen, II. Asırda Bulgarların Kafkasya dağlarını aşarak, Ermenistan'ın şimalinde Gugarfk eyaleti ile yan- yana Tayk (Tao) prensliğinin Kog eyaletini (bugünkü Kars ve Şimal kısmı) işgal ettiklerini bildirmekte ve Bulgarların 460 yılında Bulgarca coğrafi adlar taşıyan bu bölgede yaşamakta olduklarını kaydetmektedir. Ermeni müelliflerinin Hun ve Bizanslıların Sabir adını verdiği Türklerin V. asrın sonları ile VI. asrın ilk yarısı arasında, ilk önce Bizanslıların ve sonra İranlıların müttefiki olarak, bütün cenûbi Kafkasya ile Pontus ve doğu Anadolu'yu istila ettikleri malumdur."

728 de Arap kuvvetlerini mağlup eden Hazarlar yeniden bütün cenûbi Kafkasya'ya hakim olmuşlardı. İslam hakimiyetinden sonra dahi zaman zaman Gürcistan'ın muhtelif yerlerine yerleşen Hazarların, sonradan gelen Kıpçaklar ile birlikte, Gürcü kilisesi etrafında Gürcü camiasına karışması, Müslüman müelliflerini onları da gürcü addetmeye sevk etmiş ise de Osmanlı müellifleri gürcüler ile Türkleri tefrik etmeyi ihmal etmemişlerdir (Müneccimbaşı, Şahaif el ahbar; Nişancızade, Mir'at-ı kainat, Nuruosmaniye kütüphanesi, Nr.3417, varak 563). KAFKAS TOPLULUKLARININ etnik oluşumunda İskitler, Alanlar, Hazarlar, Kıpçaklar, Sabirler-Türkler hatta doğu Anadolu kavimleri etkin olmuşlardır. Alanlar sonradan dil değiştirmiş olmakla beraber Türklükleri tarihi verilerle kanıtlanmış bir kavimdir.

Esasen gerçeği ifade etmek gerekirse, Çerkesler, Gürcüler, Lazlar dahil olmak üzere bütün Kafkas unsurlar ırki nitelik itibariyle yaklaşık 2800 yıl boyunca Türklükle yoğrulmuş etnik oluşumlardır.

Türklükle Kafkas topluluklarının 2800 yıllık derinliği olan kaynaşma gerçeği karşısında denilebilir ki, bugün Türkiye'deki Çerkes, Gürcü ve Lazlar ırki nitelikleri itibariyle diğer pek çok etnik unsurdan çok daha fazla Türk'türler.

Kafkasya M.S.II. yy.da Romalıların egemenliğine girmiş ve halk Hıristiyanlaştırmaya başlanmıştır. M.S.6. yy.da Jüstinyen zamanında bütün bölge Hıristiyanlığı benimsemiştir. 5.asırdan itibaren ise Bizans-İran çekişmeleri başlamış ve bölge el değiştirmiştir. 7. yy.da Arapların istilaları başlamıştır.

1475 de kuzeyde Kefe ve Azak Osmanlıların eline geçer. Yavuz Sultan Selim'in Trabzon valiliği döneminde yoğun bir İslamlaştırma faaliyeti başlatılır. 1578de Sohum'u da ele geçiren Osmanlılar Abhazya'yı da alarak bütün bölgeye egemen olur. 17. yüzyıla gelindiğinde bir bölüm Gürcü dışında bütün halklar Müslümanlığı benimsemiş durumdadır.

1856 Paris Antlaşmasıyla Osmanlıların bir Avrupa devleti olduğunun tescilinden sonra boğazlardan vazgeçmek zorunda kalarak Kafkaslar doğu Anadolu-İran-İrak yoluyla Basra'ya inme stratejisini benimseyen Ruslar Çerkeslerle amansız bir çatışmaya girer.

Bir Avar Türkü olan Şeyh Şamil'in önderliğinde Çeçenler, Ubıklar ve tüm kuzey Kafkas halkları destansı bir direniş sergiler ancak mağlup olurlar. 1861 yılında zaferden emin olan Rus Çarı II. Aleksander Kafkasya'ya geldiğinde Çerkeslere iki seçenek sunar, ya Osmanlı topraklarına göç, ya da sürgün. 1864 yılında savaş kesin olarak kaybedilince Ruslar Karadeniz sahillerindeki Çerkes yerleşimlerini tamamen ortadan kaldırdılar. Ve Çerkesleri acımasızca katledip, tehditle Osmanlı topraklarına sürdüler.

LAZLAR

Lazlar batı Karadeniz bölgesinin en ucunda Pazar(Rize), Arhavi, Hopa ile sınırlı küçük bir bölgenin yerlisi olan bir topluluktur. Daha önce de belirtildiği gibi halkımız etik bir bakışla her Karadenizliyi Laz olarak görür. Bu tamamen yanlıştır. Karadeniz bölgesi Zonguldak

ereğlisinden Hopa'ya kadar uzanan geniş bir bölgedir. Bu bölgede yaşayan insanların; Pazarlılar, Arhavililer, Hopalılar dışında hiçbiri Lazlığı haklı olarak kabul etmezler. Lazlarla ilgili araştırmalar yapan Bennighaus, Meeker gibi bilim adamları da Pazar, Arhavi, Hopa dışında Laz'a rastlamadıklarını, bu topluluğun küçük bir grup oluşturduğunu, ancak Türk halkının bu gerçeğin farkında olmadığını belirtmişlerdir.

Trabzon hiçbir kaynakta Laz yurdu olarak gösterilmemiştir.

“Laz” tabiri de yerli halkın kendi tanımı olmayıp M.S.200 yıllarında bölgeyi ele geçiren Romalıların bu topluma “verdiği” bir isimdir.

Bazı yerlerde Laz'ca Yunanca'dan da etkilenmiştir. Bu etkinin bilinen nedeni bölgedeki ticaretin tamamen Yunanca konuşan azınlıkların elinde olması ve Lazların 6. yy.da Hıristiyanlığa girmeleridir.

2. yy.da Lazika ve Gürcistan'ı ele geçiren Romalılar burada “ticaret merkezleri” oluşturmuşlar, kurdukları idari yapıyla başa geçirdikleri Laz ve Gürcü yönetimler aracılığıyla bölgeyi insafsızca sömürmüşlerdir.

Lazika o dönem üzümüyle, zeytiniyle, narı ile, fındığıyla, turunçgillerle, derileriyle ve özellikle de balıyla anılan bir bölgedir. Romalılar ürün sömürsü dışında bölgeyi “esir” kaynağı olarak kullanmıştır. Bütün kaynaklar Çerkes, Abaza, Gürcü, Laz bölgesinde esir ticaretini önemli bir kazanç uğraşı olduğunda birleşirler. En çok rağbet gören esirler ve Çerkes ve Kıpçak Türkleridir.

Laz vatandaşlarımızı üzen ve tepki duymalarına neden olan bazı maksatlı çevrelerin yakıştırmaları ve piyasada Sovyetler Birliği döneminde “talimatla” yazılmış çeviri Laz tarihi kitapları mevcuttur. Araştırmacı niteliği ve akademik çalışması olmayan tek tük kişiler Lazların Yunan dönmesi olduğu gibi saçma sapan söylentiler çıkarırlar. Daha önce de belirtildiği ve tarihi verilerin kanıtladığı üzere Yunanlılar Kafkasya'da tarihin hiçbir döneminde tüccar grubu küçük bir nüfus olmaktan öte bir toplum oluşturmamışlardır.

Lazları Gürcü olarak gösterme çabaları ve propagandası tamamen Sovyetler Birliği kaynaklıdır. Bugün bir çoğu Türkçe'ye çevrilmiş “Laz Tarih”leri Sovyetler Birliği dağılmadan önce “yazdırılmıştır”. Bilindiği gibi bugünkü Gürcistan ve Ermenistan Sovyetler Birliğinin denetimindeydi. Sovyetler kendi üyesi olan Gürcistan'ı Artvin ve Rize üzerinde hak sahibi kılmak ve bir Gürcü federasyonu oluşturma yönünde büyük çaba göstermiştir.

Kars, Ardahan, Ağrı'yı işgal eden Rusların bir amacı da Artvin'i Gürcistan'a bağlamaktı.

532 yılında yapılan bir antlaşmayla bölge Bizans ve İran arasında paylaşıldı. Lazika Bizanslılarda, Gürcistan İranlılarda kaldı. Bizans'ın acımasız sömürsüne dayanamayan Lazlar İran'dan yardım istediler. 542 yılında bu defa Lazika İran egemenliğine girdi. Mazdeist dininde olan İranlılarla Hıristiyan Lazların anlaşmaları güçtü. Ayrıca İran da

Lazika'yı sömürmekteydi. Lazlar bu defa Bizans'a başvurular ve 562de tekrar Bizans boyunduruğuna girdiler.

643 yılında bu defa Arap istilaları başladı. 730 yılında Emeviler bölgeyi işgal etti. Daha sonra 8. yy.da bölge Bizans'ın yardımıyla Abhazların denetimine girdi. 1204 yılında Gürcü Tamara Bizans'ı püskürterek Trabzon Krallığını kurdu.

1461 yılında ise Fatih Sultan Mehmet savaşı olarak Trabzon'a girdi ve böylece Lazika kapıları Osmanlılara açılmış oldu. Oğuz Çepniler Trabzon'a kadar olan bölgeyi, Ordu ve Giresun'u daha 1380 lerde ele geçirmişler ve buraları yurt tutmuşlardı. Trabzon'u çevreleyen dağlara da Çepni Dağları ismini vermişlerdi.

Özellikle Yavuz Sultan Selim döneminde İslamlaştırma faaliyetleri hız kazandı. 17. yy. sonlarına gelindiğinde Lazlar Müslümanlaşmış ve Türk unsuruyla kaynaşmıştı.

Türk boylarının yerleştikleri yerlere, yaşadıkları coğrafyaya mensup oldukları boyların, oymakların ve anayurtların isimlerini vermeleri köklü bir gelenektir. Bir köye Güneşli demişlerse, bu o yerin bol güneş alan bir yöre olmasından değil, kendilerinin Güneşli boyundan olmalarındandır. Genel isimlendirme bu şekildedir ve bu bir töredir. Bu isimlerin bir kısmı konunun uzmanı olmayanlar için yabancı kelime gibi algılanır. Örneğin "Mangıt" bir Özbek boyunun adıdır. Ermenice gibi algılanan "Korçık" Türkmen Kızıllar'da bir boydur.

Bugün elimizde Anadolu'daki il, ilçe, nahiye, köy, mezra gibi yerleşim birimlerinin yayla, ova, dağ, akarsu, geçit gibi coğrafyaların türbe, ziyaret, çeşmelerin taşıdıkları adların etnik niteliklerini ortaya koyan yeterli sayıda bilimsel araştırma mevcuttur. Bu tür çalışmaların çoğu yerli ve yabancı akademik kariyer sahibi otoritelerce yapılmıştır.

Orta Asya Türklerinde şaman baksıların kullandığı saza "kopuz" da denir. Kopuz bugünkü Türk bağlamasının atasıdır. İçi boş bir teknesi ve uzun bir sapı vardır. Tel yerine kıl kullanılır ve ilk dönemlerde mızrapla değil "yay"la çalınırdı. Kopuzun Anadolu'da aldığı bir şekil de bugün Türk halk müziğinin temel sazlarından biri olan "kabak kemanesidir". Teknesi içi boş bir kabaktır ve iki karış sapı, burguları vardır. Tellidir ve yayla çalınır. Bugün Lazlara özgü bir saz olan kemençe de temel yapısı itibariyle bir "kemane"dir. Sapı kısadır, teknesi uzun ve ağaçtır, tellidir ve yayla çalınır.

Kısacası hem bağlamanın hem kabak kemanesinin atası kopuzdur.

Lazların diğer folklor sazı olan "tulum" ve "çifte dudukle" ilgili araştırmalar bu sazların bölgenin etnik oluşumunda etkin olan Avar Türklerinin enstrümanları olduğunu göstermektedir.

L.Rosanyi, Macar Arkeolojisinde Hunlar, Avarlar, Macarlar adlı eserinde şöyle değerlendirmektedir;

“Bu eser muhaceret devrinden kalmış biricik musiki aletidir. 1933 senesinde SNOLZOK vilayetinde şimdiye kadar yalnız kısmen kazılmış bir mezarlıkta çıkmıştı. Bir Avar erkek iskeletin el kemikleri arasında bulunmuş, turna kemiğinden yapılmış bir çift kaval vardır. Ses deliklerinin sistemli sıralanışı (2-5) delik ve kemik işleminin ince ve muayyen olması çok yükselmiş bir tekniği gösteriyor. Benzerleri KAFKAS ve TÜRKİSTAN’DA ve bilhassa İTİL civarındaki halklar da bugün de bulunuyor. Bu suretle bu alt müzik folklor’unun güzel bir tabakası gibi URAL-ALTAYLILAR’ın yahut PRETÜRKLER’in en eski müşterek medeniyet mahsullerinden biridir.

Hilmi Göktürk’ün “Anadolu’nun Dağında Ovasında TÜRK MÜHRÜ” adlı eserinde bu konuda verilmiş olan bilgi önemlidir:

“Anadolu’nun bilhassa TRABZON ile ARTVİN vilayetleri çevresinde halen yaşayan ve halk arasında TULUM ismiyle anılan bu çalgı bile çok eski bir Türk icadıdır. Anadolu’daki TULUM çalgılarında görülen ÇİFT-DÜDÜK şeklinin aynısını, 1933 yılında Macaristan’ın Szolnok vilayetinde AVAR TÜRKLERİNE ait olduğu tespit edilen bir mezarda meydana çıkarılmış olmasıdır.

ÇİFT-DÜDÜK halen yine Türkistan’da yaşamakta olup, şimdiki KOŞNEY ismini taşımaktadır. Artvin çevresinde bilhassa çobanlar tarafından bugün dahi TULUM haricinde de ÇİFT-DÜDÜK kullanılmaktadır. “Şişkinlik” manasına gelen TILIMOS/TULUM kelimesi dahi doğrudan doğruya Türkçe’den Yunanca’ya geçmiş bir kelimedir.

GÜRCÜLER

Tarihte Gürcistan denilen bölge batıda Eğër (Kolchida), kuzeyde Kafkasya sıra dağlarının orta kısmı, güneyde Ermenistan ve doğuda Kuzey Azerbaycan ile sınırlanmıştır. Suram dağlarının doğusunu, Güney Kafkasya’nın ortasını ve Kür ırmağı havzasını kapsar.

Gürcülerin ilk anayurtları olarak gördüğü Kardü’den geldiği söylenir. Bilindiği gibi Kardular Güneydoğu Anadolu’da İskit Türklerinden kalma bir kavim olarak düşünülür. Gürcülerin etnik oluşumunda değişik oranlarda yerli Kafkasyalıların, Latinlerin, Yunanlıların, değişik bir çok dönemde buraya gelen Türklerin, kısmen Arapların ve İranlıların, Moğolların yer aldıkları kabul edilir.

Gürcistan M.Ö.5.y.y.da Romalılar tarafından işgal edilmiştir. M.S.III. yy.da ise Bizans ve İran arasında paylaşılmıştır. 643-645 yıllarında ise Gürcistan’a Araplar egemen olmuşlardır. Bütün bu devirlerde bölgeye çok sayıda Türk kavminin gelip yerleştiği bilinmektedir.

Hıristiyanlık Gürcistan’a 320-330 yılları arasında girmiştir. 9. yüzyıla kadar burada Antakya Kilisesi egemen olmuştur. Osmanlı egemenliği döneminde bir bölümü Müslümanlığa geçmişlerdi. Müslümanlığın merkezi Batum’du.

Bilindiği gibi anadil her şartta etnik kimlikle örtüşmez. Ülkemizdeki Gürcüler Müslüman'dırlar. Bütün Gürcüler Türkçe konuşur. Gürcüce unutulmaya yüz tutmuştur. Din, dil, kültür birliği Türk-Gürcü kaynaşmasını kolaylaştırmıştır.

1915 Rus savaşında Gürcüler tamamıyla Türklerin yanında büyük kahramanlıklar göstererek savaşmışlardır. Gürcülerle Türklerin Osmanlı'dan asırlar önce ne denli kaynaştıklarına dair yeterli bilgi Hollandalılar tarafından en ünlü otoritelere 30 yılda hazırlanmış en temel kaynak eserlerden biri olan İslam Ansiklopedisinin 4. cildinde fazlasıyla mevcuttur. Gürcü-Türk kaynaşması tarihte eşine çok az rastlanan bir bütünleşmedir. Bu akrabalıktan öte yakınlığı belgeleyen bilgileri İslam Ansiklopedisinden aynen aktarmanın en doğru yaklaşım olduğu kanısındayız.

İslam hakimiyetinden sonra dahi zaman-zaman GÜRCİSTAN'IN MUHTELİF YERLERİNE YERLEŞEN HAZARLARIN, SONRADAN GELEN KIPÇAKLAR ile birlikte, gürcü kilisesi etrafında gürcü camiasına karışması, Müslüman müelliflerini onları da Gürcü addetmeye sevk etmiş ise de, Osmanlı müellifleri Gürcüler ile Türkleri tefrik etmeyi ihmal etmemişlerdir.

XIV.asrın ortalarına doğru İlhanlıların zayıf düşmesinden istifade ederek, GÜRCİSTAN istiklalini ilan etmek istemişse de, İlhanlılar ile Osmanlıları ayıran devir içerisinde KARAKOYUNLULAR, TİMUR VE AKKOYUNLULARIN NÜFUSU ALTINA GİRMİŞTİR. Bu devirlere ait Ermeni ve Gürcü vesikalarında GÜRCİSTAN'DA BÜYÜK PRENS MANASINDA ULUHAN GİBİ RÜTBELER İLE ATABAG, AĞA v.b. TÜRKÇE ÜNVANLARA SIK-SIK TESADÜF EDİLMEKTEDİR.

Süryani müelliflerden Mar Apas Katina'nın II. asırdan itibaren BULGAR TÜRKLERİ İLE MESKÛN GÖSTERDİĞİ VE SONRALARI HUN, HAZAR, AĞAÇERİ, SABIR VE KIPÇAK TÜRKLERİNİN YERLEŞİP OTURMASI İLE DAHA ZİYADE TÜRKLEŞEN TAO prensliğinin dahil bulunduğu Çoruh havzasındaki Smatshe-Saatabago krallığı BİR TÜRK-HİRİSTİYAN KRALLIĞI TEŞKİL EDİYORDU. Daha Tamara devrinde buralarda "İVANE ATABEGLİĞİ" gibi TÜRK-HİRİSTİYAN PRENSLİKLERİ KURULMUŞTU.

NUSAYRİLER

Nusayriler Hatay, Adana, Tarsus ve Mersin'de yerleşik büyük bir topluluktur. Nüfusları 1.000.000 tahmin edilmektedir. İnancın kurucusu Muhammed b.Nusayr-ul Abdiyyin Numayridir. Ancak Nusayriliği sistemleştirip yayan kişi olarak Hamdam büyük saygı görür.

Nusayriler kendilerini Alevi kabul ederler. Ancak Orta Anadolu Aleviliğiyle Nusayrilik çok farklıdır. Nusayrilerde cem yoktur. Kadın ibadetlere alınmaz. Kendi usullerine göre cami dışında namaz kılarlar, ramazan orucu tutarlar. 16 kutsal duaları vardır. Ali ve Hasan, Hüseyin sevgisi onları ilahlaştıracak derecededir. Gökyüzünde güneş Muhammed, ay Ali'yi temsil eder. Ay'a kötü söz söylemek, aya gidildiğine inanmak günahdır. Ali, Muhammed, Selman isimlerinin baş harflerinden oluşan AMS inanç şifreleridir. Ali, Hasan, Hüseyin dışındaki imamlara fazla ilgi göstermezler.

Nusayrilerin çoğunluğu kökenlerini Horasan Türklerine dayandırır. Kendilerini Harun Reşidî'nin yerine geçen oğlu Mutasım'ın Horasanlı bir Türk olan annesinin aşiretinin torunları kabul ederler. Nusayrilerin bu Türklerin torunları oldukları kaynaklarca doğrulanmaktadır. Nusayrilerin Türk kökenli olduklarını kanıtlayan bilgiler Türklük ve Anadolu bölümünde ayrıntılı olarak verilmişti. Bu bölümdeki ilgili sayfaların mutlaka okunması gerekir.

“Nusayrileri tarafsız ve ilim gözüyle tetkik etmiş olan antropolog Felix Von Luschan Nusayrileri Anadolu Alevileri ile birlikte tetkik eder.

“...onların ciddi ve sakin tavırları, somatolojik vasıfları baştan başa ve tamamen Lycia(Likya, Antalya ve hinterlandı) tahtacılarını andırır.

Gerek Anadolu'da gerek Hatay'da Aleviler başkalarıyla evlenmedikleri için onların kafa vasatleri 85den aşağı düşmemiş ve kendileri de tamamen fort brakisefal kalmış görünüyor.

Anadolu'da ve Hatay'da endis sefalik 85 etrafında olduğu halde, Arapların umumi endis sefaliği 72-75 arasındadır.

Bu ilginç verilere göre de Nusayriler Türk'tür ve Sami, Arap ırkından olmaları mümkün değildir. Zaten Araplığı kendileri de kabul etmemekte ve Türklüklerini savunmaktadırlar.

Nusayrilerin bir bölümü de kendilerinin Eti Türk'ü olarak kabul ederler. Nusayrilerin bölgeye Abbasiler zamanında yerleştirilmiş olduklarını doğrulayan ayrıntılı bilgiler Türklük ve Anadolu bölümünde verilmiştir.

Nusayrilerin Abbasiler döneminde yerleştirilmiş Türkler olduğu Halep Salnamelerine İbn-i Batuta, Bertrandan de la Braquire, Prof.Dr.M.Fuat Köprülü, Faberi Mesudi, İbn Havkal, Schlumberger, Ebi Ami Osman b.Abdullah b.İbrahim al TARSUSİ, G.Le Strange, Ramsey, Lebeau'nun eserlerine dayanılarak kanıtlanmıştır.

Prof. Hasan Reşit Tankut batıların maksatlı olarak bölücülüğe zemin hazırlamak için Nusayrileri haçlı kalıntıları, Hıristiyanlar, Arap oldukları görüşünü yaydıklarını belirttikten sonra “ONLAR (Nusayriler) NE İRK,NE DİN, NE DE KÜLTÜR BAKIMINDAN BİZDEN BAŞKA İNSANLARDIR. YURTLARININ TOPOĞRAFYASI GİBİ İRKLARININ VE DİNLERİNİN KARAKTERİSTİKLERİ DE ONLARIN ANADOLU'YA BAĞLI OLDUĞUNU GÖSTERİR.” der.

“Arapça konuşan bir alevi köyünde bile Arapça konuşulurken dikkat edilirse konuşmanın umumi hafetinde Alpinlere mahsus fonemin hakim olduğu görülür. Bunun sebebi, tekellüm ile ırkın çözülmez bağlarla bağlı olmasıdır.” Dolayısıyla bu kabile göre Hatay Alevilerinin Arap olması mümkün değildir. Çünkü Araplar Ön Asya ırkı olan Alpin ırk grubuna girmezler.

Prof. Tankut Suriye'nin gerçek yerli halkının Arap olduğu görüşünü de reddeder. Doç. Dr. Mehmet Çelik de Arapların onlar için "Arabülmuarrebe" yani "Araplaşmış" halk dediklerini belirtmektedir. "Tarihte Suriye diye bir devlet hiç olmadı. En eski dönemlere baktığımız zaman orada Aramiler, Akadlar, İbraniler, Asurlular var. Makedonya kralı Büyük İskender'den sonra Romalılar geliyor. O dönemin hakim kültürü Helenistik. Emeviler döneminde bile Grekçe resmi yazı diliydi. Arapça halife Abdülmelik döneminde 7. yy.da resmi dil oldu. ROMA YIKILINCA BURAYA TÜRKLER GELDİ; ÖNCE SELÇUKLULAR SONRA MEMLUKLULAR ARDINDAN OSMANLILAR. HEP ŞAM EYALETİ DİYE GEÇER... ARAP DEĞİLDİR SURİYE HALKI"

Sonuç olarak belirtmek gerekir ki, Nusayriler'in Abbasiler döneminde (9yn) Hatay, Adana, Tarsus, Mersinde yerleştirilmiş Oğuz Horasan Türkleri oldukları hiçbir kuşkuya yer vermeyecek kadar tarihi verilerle kanıtlanmış bir gerçektir.

Nusayriler de Alevi bir topluluk olarak endogamiye sıkı sıkıya bağlı kalmışlardır. Grup dışı evliliğe kapalıdır. 1000 yıldır ne dışardan kız almışlardır, ne de dışarıya kız vermişlerdir. Nusayriler endogami konusunda Anadolu'daki diğer Alevi gruplardan çok daha katıdır. Dolayısıyla Nusayriler ırki olarak Türklüklerini en saf olarak korumuş bir gruptur.

Bölge halkı bu öz be öz Türk gruba asırlardır olduğu gibi "Arap uşağı" "Fellah" demektedir. Bu bakış Nusayrilerde kimlikleri konusunda tereddüt yaratmaktadır. "Fellah" kelimesinin anlamı Arapça'da "Arap" değil "çiftçi"dir. Tarımla bahçe ziraatıyla uğraşan kimse demektir.

Hatay'ı kendi vilayeti olarak gören Suriye her yıl kendini Arap zanneden binlerce öğrenciyi kendi vatandaşı kabul ederek ve çok cazip imkanlarla Şam üniversitesinde eğitmekte Türk düşmanı olarak beyinlerini yıkamaktadır. Nusayriler öz kardeşlerimizdir, onları dışlamak bir yana kucaklamalıyız. Onlara "Arap uşağı" demekten derhal vazgeçmeliyiz.

ARAPLAR

Arapça konuşurlar ancak kendilerini Arap olarak görmezler. Kendi ifadelerine göre ataları Harun Reşid'in yerine geçen oğlu Mutasım'ın Türk annesinin Horasanlı kavimleridir. Tarihi veriler de grubun açıklamasını doğrulamaktadır.

Kaynak:

Ali Tayyar Önder, Türkiye'nin Etnik Yapısı, Halkımızın Kökenleri ve Gerçekler 3. baskı, Mayıs 1999, Ankara, Zirve Ofset.

[status draft]

[nogallery]

[geotag on]

[publicize off|twitter|facebook]

[category araştırma]

[tags ETNİK KÖKENLER DOSYASI, TÜRKİYE, ETNİK YAPI, Halk, Köken]